

SZELLEMI VAGY TESTI

KRISZTIÁNYSÉG

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

Szellemi vagy testi kereszténység

**Ez a digitális könyv egy adott témával kapcsolatos önálló írások gyűjteménye,
amik külön-külön elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon**

Tartalom

Személyes elhívás

A Gecsemánétól a Golgotáig

Isten országa vagy a Sátán királysága?

Isten módszere és a Sátán megtévesztő taktikája

Szellemi vagy testi

A szellemi harcról

Az utolsó idők

Mint Noé és Lót napjaiban

**A könyv egésze és az egyes részek önállóan is szabadon terjeszthetők a szerző
nevének és a fenti honlapcímnek minden példányon való feltüntetésével!**

Személyes elhívás

42 éves voltam, amikor az Úr megragadott és középkorú, érett férfiként nem várt sokáig, hogy kijelentse számomra személyes elhívásomat.

Megtérésemtől fogva az ige szerelmese voltam. Állandóan a Bibliát olvastam és elmélkedtem az olvasottakon. Három éves hívőként először házi közösségben és egy évvel később a gyülekezetben is az igével szolgáltam, ahol előljáró voltam. Az Úr kegyelme segített az ige mind jobb megértésében. Nem kerestem emberek tetszését, hanem az Úrtól vártam mindig a kijelentést és az üzenetet. Egyik kiscsoportos alkalmon az Efézus 4.11-14, ami a szolgálati ajándékokról és az egyház építéséről szól, olyan erősen eleve-nedett meg számomra, mintha az Úr örökre a szívembe véste volna. Rögtön tudtam, hogy ez az igeszakasz meghatározó lesz az egész hívő életem és későbbi szolgálatom során.

Nem sokkal ezt követően, amikor egy több napos bensőséges közösségben voltam az Úrral, további kijelentéseket és látásokat kaptam. Egyik alkalommal egy hatalmas csarnokot láttam teli emberekkel, ahol a pulpitus irányából láttam az emberek rám szegeződő tekintetét. Mivel akkor már igével szolgáltam – rögtön arra gondoltam, hogy az Úr a szolgálatom kiterjesztésére akar bátorítani. Ez minden igei szolgáló vágya, így én is rögtön ráhangolódtam, hogy nyilvánosan, nagy tömegek felé fogok majd szolgálni. Amikor már kellőképpen beleértem magam, az Úr csendesen szólt hozzám: „NEM, neked olyan dolgokat kell hirdetned, aminek az emberek nem fognak örülni.” Meglepődtem ezen a kijelentésen és hirtelen nagyon lehangolódtam és kétségbeesetten könyörögtem az Úrnak: „Csak ezt ne – Uram!” „De igen” – mondta az Úr és elkezdte megmagyarázni: „Tudod, nagyon sok olyan szolgáló van, aki állandóan örömteli dolgokat mondva az emberek tetszését keresi, de aki a kellemetlen dolgokat is kimondja, olyan nagyon kevés van.” Ismerve az ígét a Szent Szellem erőteljes jelenlétében rögtön tudtam, hogy az Úrnak tökéletesen igaza van. Rögtön beláttam, hogy ez nem egy hálás szolgálat, de nagyon szükséges: „Rendben van Uram” – mondtam. Megtérésem előtt sem féltem a konfrontációktól, hívőként pedig semmi okom nem lehetett rá, mert az Úr velem van. Nem sokkal ezt követően nyílt látásban mutatta az Úr az egész földgömböt, amin egy óriási felhő húzódott végig az Észak-Amerikai kontinenstől egészen Ázsia (Korea) déli részéig és közben azt mondta: ez egy egész világra kiterjedő mozgalom, ahol sok dolog nincs a helyén és a Laodiceai gyülekezetet juttatta eszembe; langyos, öntelt, büszke, saját hibáiktól nem látó gyülekezetek.

Az ezt követő időszakban ez az útravaló határozta meg a szolgálataimat, amihez minden nehézség közepette igyekeztem hű maradni. Az Úr bizonyosságot tett a szolgálatok során, hogy tőle voltak az üzenetek, amit az emberek többsége valóban nem fogadott örömmel, mert a Szent Szellem sok mindent megítélt a hívők, esetenként a vezetők életében is. Néhány kivételtől eltekintve valóban nem szolgáltam nagy tömegek felé és nem váltam kedvenc – sokat hívogatott – vendégszolgálóvá sem, mint sokan mások, amint az Úr azt előre kijelentette. Ezzel együtt mindig békességem volt abban, hogy ez az Úr elhívása a számomra és ezzel az Úrnak örömet okozó teherrel szolgálom az Urat.

A Gecsemánétól a Golgotáig

Sok hívő emlegeti, hogy Jézus helyettünk ment a keresztre és a mi bűneink miatt szenvedett és halt meg. Ez alapvetően igaz, de ha itt megállunk, és nem beszélünk egyéb – ezzel kapcsolatos – dolgokról, amiket a követőinek mondott, akkor könnyen olyan gondolatok vernek gyökeret az elménkben, hogy a kereszt az Jézus *sorsa* volt, az Ő megváltó munkájának a része.

Mivel Jézus helyettünk ment a keresztre, nekünk már semmi dolgunk a kereszttel, mert már minden „elvégeztetett”, és nekünk csak annak eredményét, áldását kell élveznünk, amit Jézus elvégzett helyettünk?

A mi részünk csak a kegyelem elfogadása és az áldásban való járás lenne csupán? Az a sok szenvedés és minden kellemetlenség, amit Jézus megtapasztalt a földi élete során, csak az Ő életének és szolgálatának a része volt és nekünk semmi közünk hozzá? Ha mégis sok kellemetlenséget kell átélnünk az életünkben, akkor az a gonosz munkája lenne?

Úgy tűnik, sok hívő így gondolkodik ma! Ez azt is jelenti azonban, hogy nagyon felületes az ismeretük és a Krisztusban való megtapasztalásuk és pontosan a hívő élet lényege marad ki az életükből. Úgy is lehetne mondani, hogy „elmennek a kereszt mellett”, vagyis „kikerülik a keresztet!”

Amikor Jézus követéséről van szó, a hívők gyakran gondolnak Jézus földi szolgálatára, de ilyenkor elsősorban a gyógyításaira, a csodatételeire, a beszédeire és más általunk is kívánt cselekedeteire gondolnak. Kevesen gondolnak viszont a vallásos előjárókkal (farizeusokkal és írástudókkal) való állandó harcára és talán alig gondol valaki arra, hogy ha Őt követjük, akkor nekünk is be kell járni Jézus életének utolsó – egyáltalán nem kellemes – szakaszát: a Gecsemánétól a Golgotáig, aminek következménye az üres sír, a feltámadás.

Jézus igazi követői valójában azok, akik ezt az utat is bejárják:

- Éltünk már át a saját akaratunkról való lemondást, ha kell „vért izzadva” is, ahogyan Jézus tette a Gecsemáné kertben, hogy az Atyának engedelmeskedjen?
- Kiálltunk már szenvedéseket is Jézus követése miatt?
- Átéltük már mi is, hogy a hozzánk közel állók elárultak és megtagadtak bennünket és nem akartak a továbbiakban közösséget vállalni velünk,
- Meg nem értve, igazságtalanul ítélték már el bennünket?
- Fizikailag, de legalább szóban bántalmaztak – megverték – már bennünket?
- Kigúnyoltak már bennünket, mert túl komolyan vettük a hitünket?
- „Lemeztelenítve” megszégyenítettek már bennünket, minden őszinte cselekedeteinket negatívan értékelve?
- Bántak már úgy velünk, mintha gonoszok lennénk, a „gonoszokkal téve egyenlővé” bennünket?

- Éreztük már úgy, hogy magányosak vagyunk, teljesen egyedül maradtunk Jézus igazsága melletti kiállásunk miatt?
- Előfordult már, hogy Jézushoz hasonlóan nyilvánosan megszégyenítettek bennünket, mert mindvégig hűségesek voltunk az igazsághoz, Jézushoz?
- Még sok hűséges hívő sem élt át a hite miatt mártírhalált, mint azt manapság is látjuk több arab országban, de esetenként ez sem kizárt.
- Tudjuk mi is mindezen szenvedések és esetleg kínzások közepette Jézussal együtt azt mondani, hogy „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekesznek”?

Mindez a mi „futásunknak” is szerves, lényegi része, csak ezek után – a futásunkat bevégezve – mondhatjuk mi is Jézussal együtt, hogy „elvégeztetett”. (Pál apostolnak is bőven kijutott Jézus szenvedéseiből, amit ő egyszerűen csak „könnyű szenvedéseknek” nevezett.)

Mindezekre szükség volt Jézus életében, hogy megfuthassa az Atyától rendelt pályáját és teljesen bevégezze a szolgálatát. Ha valami elmaradt volna ezekből, akkor a szolgálata nem lett volna teljes, hiányt szenvedett volna és nem teljesítette volna azt a célt, amiért az Atya elküldte Őt.

Nekünk is hasonló utat kell bejárunk, ha az Ő követője akarunk lenni? Mi az, ami a mi hívő életünknek is része kell, hogy legyen, ha valóban követni akarjuk Őt?

Mondhatjuk, de hát Ő volt a Megváltó és mi nem vagyunk azok és Ő helyettünk szenvedett és halt meg. Igen! Igazként, büntelenül mások bűneit magára vállalva, mint Megváltó – az Atya terve szerint mások helyett meghalva, fizikailag – ez valóban nem a mi részünk. A többi azonban része kell, hogy legyen a mi hívő életünknek is, mert különben a hívő élet lényege marad ki az életünkből.

A hívő életünk lényegét jelképező vízkeresztséggel (bemerítés) kapcsolatban ezt írja a Rómaiakhoz írt levél:

*„Nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? **Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba:** hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, **azonképpen mi is új életben járunk.** Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy **a mi ő emberünk ő vele megfeszítettett,** hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. **Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele.**” (Róma 6:3-8)*

Ebből világosan látszik, hogy a hívő életünk valahol ott kezdődik, ahol Jézus földi szolgálata véget ért: a keresztnél! Sőt ott is folytatódik: a „keresztet hordozva minden nap”.

Ebből az igeszakaszból több mindent megtudunk:

- A „nem tudjátok”? kérdés jelzi, hogy sokan valóban nem tudják, tehát jó tudomásul venni!
- A kereszt a mi sorsunk is, nem lehet azt kikerülni; az által ugyanis „vele együtt” mi is „eltemettetünk” (az őemberünk meghal); ez a halál ugyanis a feltámadás, az új életben való járásunk záloga.

A feltámadott élet erejében való járás előfeltétele „a Krisztussal együtt való meghalás”!

Nézzünk meg néhány igét, hogy miket mondott Jézus az Őt követni akaróknak, főként életének erre az utolsó szakaszára vonatkozóan:

„Aki föl nem veszi az ő keresztjét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám.”
(Máté 10:38-39)

„Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd;”
(János 15.20.)

„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem elébb gyűlölt ti nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ.”
(János 15:18-19)

„Nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást”. (Máté 24:9 -10.)

„Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnék, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért”. (Lukács 6:22)

„Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” (Fil. 1:21)

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus;” (Gal. 2:20)

„Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy amikor eljön az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek.” (János 16.1-4)

Nem kell tehát megbotránkoznunk ezeken, mert ezek az igazi hívő élet természetes velejárói és Jézus nem akar ezzel kapcsolatban tudatlanságban tartani bennünket, hanem előre figyelmeztet ezekre:

„Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy amikor eljön az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek.” (János 16.4.)

Sok hívő egy szenvedésmentes keresztyén életre vágyik, de ez lehetetlen. Nem kívánhatunk magunkat többet, mint a Mesterünk, akit követünk.

Bármennyire is szeretnénk elkerülni a szenvedést, de az lehetetlen, mert az igaz hívő élet velejárója. Jézus sem kerülhette azt el. A Zsidókhoz írt levél így ír erről:

*„Ki az ő testének napjaiban **könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet; És tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek,**”* (Zsidó 5:7-9.)

Ha Jézus a sok szenvedés árán tanulta meg az engedelmességet, miből gondoljuk, hogy mi kikerülhetjük ezt, ha engedelmességben akarunk mi is járni?

Nem tudjuk tehát mi sem kikerülni a hívő életünkben a Golgotát, a „kereszt felvételét és hordozását”, és Jézushoz hasonlóan nekünk is be kell járni a „Gecsemánétól a Golgotáig” vezető utat.

Jézus az *alfa* és az *omega*, a kezdet és a vég. Ha „vele együtt” kezdjük a hívő életünket, akkor vele is *fejezzük be; felültetve a mennyekbe a feltámadott Jézus Krisztusban.*

Mindezen megpróbáltatások és szenvedések ellenére Jézus a „Hegyi beszédében” a világban megszokottal eléggé ellentétes módon beszél arról a boldogságról, amit egyedül csak Ő tud adni nekünk. Szolgáljanak itt befejezésül Jézus szavai, hogy megvidámítsanak, megörvendeztessenek bennünket, akik sokszor sírunk, szenvedünk, háborúságot szenvedünk, szidalmaznak bennünket és közben talán nem is tudatosodik bennünk, hogy mi vagyunk a boldogok.

Jézus így beszél ezekről:

„Boldogok

- **a lelki szegények:** mert **övék a mennyeknek országa**
- **akik sírnak:** mert ők megvigasztaltatnak
- **a szelídek:** mert ők örökségül bírják a földet
- **akik éheznek és szomjúhozják az igazságot:** mert ők megelégtetnek
- **az irgalmasok:** mert ők irgalmasságot nyernek
- **akiknek szívük tiszta:** mert ők az Istent meglátják
- **a békességre igyekezők:** mert ők az Isten fiainak mondatnak
- **akik háborúságot szenvednek az igazságért:** mert övék a mennyeknek országa
- **ha szidalmaznak és háborgatnak titeket** és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem.

Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bősége a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik elöttetek voltak.

Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.

Ti vagytok a világ világossága! Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak.

Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.” (Máté 5:3-16)

Isten országa vagy a Sátán királysága?

Elterjedt egy – a világi emberek között is népszerű – tanítás, hogy az Atya mindenkit szeret, a bűnös megtéretlen embereket is, és az üdvösséghez nem kell más, csak elmondani egy befogadó imát és már meg is tértek, üdvösséget is nyertek az emberek. Ez a tanítás teljesen megfertőzte korunk nemzedékét és nagy akadálya annak, hogy igazi megtérések (újjászületések történjenek) és az emberek valóban átmenjenek a „szoros kapun” és a „keskeny útra” lépjenek.

A két különböző úton járókat jól érzékeltetik a következő igék:

*„Legyetek én követőim, atyámfiai, és figyeljete azokra, akik úgy járnak, amiképpen mi néktek példátok vagyunk. Mert sokan járnak másképpen, kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy **a Krisztus keresztyének ellenségei**; Kiknek végük veszedelem, **kiknek Istenük az ő hasuk**, és akiknek dicsőségük az ő gyalázatukban van, **kik mindig a földiekkel törődnek**. Mert **a mi országunk mennyekben van**, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk;”* (Fil. 3:17-20)

A népszerű tanítás ezen a „széles kapun” lépteti be az embereket és sok – megtéretlen (újjászületetlen) „széles úton” járó – embert tesz „névlegesen keresztyénné”, akik valójában nem igazi keresztyének – Krisztus követők, hanem Krisztus keresztyének ellenségei.

Két szellemi birodalom létezik:

- Az egyik Isten országa (Jézus és az Ő tanítványai mindig ezt hirdették) és **akik valóban befogadják Őt, azok bekerülnek Isten országába: azoknak Isten az Atyjuk lesz, ők pedig fiai.**

- A *másik* a Sátán királysága, ami a világ és a **„világ fiainak” a fejedelme, atyja a Sátán, ők pedig a Sátán fiai** („ördög atyától való” fiak – János 8.44) mindaddig, míg valóban meg nem térnek.

A megtéretlen emberek tehát nem az Atyának a fiai és Isten a bűneik miatt nem is szereti őket, hanem éppenséggel *haragszik* rájuk, mert Isten gyűlöl minden bűnt. Ezért a Sátán gyermekei – a világ fiai – a bűneik miatt Isten haragja alatt vannak, és ha az evangélium hallatára meg nem térnek, akkor *Isten haragja alatt is maradnak!*

„Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” (János 3:36.)

Egy valóságos megtéréssel és újjászületéssel lehet csak a Sátán királyságából – a világból – Isten királyságába átlépni:

„Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ad azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek; Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.” (János 1:12-13)

Az eredeti görögben a „hatalmat kapni” azt jelenti, hogy *jogot (jogosultságot) és ezzel képességet is kapni* arra, hogy Isten fiai tudjunk lenni.

Ez azért lehetséges, mert ha valóban meghalt bennünk a testi ember (már nem a korábbi – testies – vágyak és kívánságok vezérelnek bennünket) és újjászülettünk a Szent Szellem munkája által és új teremtés lettünk a Krisztusban, *akkor már képesek leszünk* önmagunkat megtagadva *követni Őt*.

Ez Isten természetfeletti munkájának eredménye az életünkben. Ez nem egyszerűen csak egy „befogadó ima” elmondatását jelenti valakivel és már üdvösséget is nyert „futószalagon gyártva a hívőket”, hanem arról szól, hogy akik *valóban befogadták Őt* (Jézust), *akik valóban újjászülettek, azok kapnak jogosultságot* arra, hogy Isten *fiává* legyenek és attól fogva *Atyának* szólítsák Istent. Ez nem egyszerűen csak egy „döntés” kérdése, hanem annál sokkal több! Ez teljes hátat fordítás a régi, bűnös életünknek átmenve a „szoros kapun” és elindulás egy új, „keskeny úton” az Úrral együtt. Isten az, aki elkezd bennünk ezt a munkát: elkezdenek bennünket érdekelni Isten és a hit dolgai és kezdjük **meggyűlölni a bűnt a magunk és mások életében**, kezdünk elszakadni a világ dolgaitól, a világi emberek társaságától és hívő emberek társaságát keressük. Isten munkálja és növeli folyamatosan a hitet a szívünkben az Ő igéje által. **Egy idő után, amikor valódi bűnbánatra jutunk – teljesen meggyűlölve a bűnt és a bűnös életünket – megszomorodva összerogyunk Isten előtt, mert már képtelenek vagyunk a világ, a bűn útján járni, és akkor teljesen átadjuk magunkat Istennek. Ez az az pont, amikor meg lehet hozni egy hiteles döntést és valóban befogadni Őt.** Előtte kárt okozunk, ha emberileg erőltetjük a dolgokat, mert úgysem fog menni. A megtérés („megtérítés”) nem emberek munkája, hanem Isten természetfeletti munkája az emberben. Ezt mi nem tudjuk erőltetni, siettetni, helyettesíteni pedig semmiképpen, hanem csak táplálni a kereső ember érdeklődését Isten igéjével és figyelni az emberben zajló belső változásokat.

Amikor elérkezik a döntő pillanat valaki életében, akkor lehet segíteni és az Úrhoz vezetni őt.

W. Nee beszél arról, hogy olyan ez, mint a vízben fuldoló ember kimentése. Amíg kapálózik és erőlködik a saját erejével, addig nem lehet kimenteni. Ha azonban már kezd fulladozni és megszűnik a kapálózás, feladja a küzdelmet és megadja magát a halálnak, akkor ki lehet húzni, meg lehet menteni őt!

Egy ilyen döntést követően valódi változásnak kell bekövetkezni egy valóban megtért, újjászületett ember életében: meg kell fordulni és el kell kezdeni a világ (széles) útja helyett Isten (keskeny) útján járni. Ekkor kapunk *jogot* és ettől fogva *képesek* leszünk az Úr útján járni. Innentől kezdve már egyáltalán nem nehéz az Úr útján járni. „Az én igám könnyű és gyönyörűsége” – mondja az Úr. Ha valaki nem jut el idáig és nem történik meg az újjászületés, hogy a Szent Szellem átformálja őt és új teremtéssé váljon a Krisztusban, akkor csak saját testi erejével erőlködik, az pedig nem megy. Igazi keresztyén életet élni csak a réginek meghalva és a feltámadás erejével egy új életben járva lehetséges.

Nekünk bizonyóságot kell tenni az új életünkről a Krisztusban (Isten országáról), de **az emberek „megtérítése” nem a mi munkánk, hanem Isten természetfeletti munkája!** Hagyni kell, hogy ezt Isten végezze el az emberekben, kiben mennyi idő szükséges ehhez (napok, hónapok, esetleg 1-2 év). Nekünk csak segíteni kell a kereső emberek érdeklődését kielégíteni az ige által, hogy eljussanak a döntő pontig, de nem siettethetjük, és főleg nem helyettesíthetjük Isten munkáját. Az ige nem azt parancsolja nekünk, hogy „megtérítsük” az embereket, hanem hogy hirdessük az evangéliumot és „tegyük tanítványokká őket!”

Isten módszere és a Sátán megtévesztő taktikája

1. rész: Isten módszere az igazságban járásra, a Sátán megtévesztő taktikájának leleplezése

Isten azt várja tőlünk, hogy minden nap az igazságban járjunk, és jó dolgokat cselekedjünk. Honnan tudjuk azonban és ki mondja meg nekünk, hogy mi az igazság és mi a jó?

A hívők rögtön mondják, hogy az igazság az egy személy: Jézus Krisztus. Igen, így van! Ezért, ha keresztyénként Őt akarjuk követni, akkor a mindennapi hívő életünk során, amikor különböző döntési helyzetekbe kerülünk, minden esetben választanunk kell a jó és a rossz közül. Ha az igazságban akarunk járni, természetesen a jót kell választanunk. Ilyenkor sok hívő elbizonytalanodik, hogy az adott helyzetben mi is a jó és mi a rossz és mit is cselekedjen. Sokszor az gondoljuk, hogy ami nekünk jónak tűnik, az Isten szemében is az, de ez egyáltalán nem így van.

Meg tudjuk mi egyáltalán ítélni minden esetben, hogy nekünk mi a jó vagy minden esetben Istentől kell választ várjunk erre?

Isten módszere a jó és rossz megkülönböztetése:

Isten az Ő igéjében – a különböző történetekben, példázatokban és tanításokban – minden esetben világossá teszi számunkra, hogy Ő mit tart jónak és azt is, hogy mit tekint rossznak. Ez az *ellentét-párokban való folyamatos gondolkodás* segít bennünket abban, hogy a jót és a rosszat egymással mindig szembeállítva tudjunk az igazságban járni. Látjuk az igazságot, de látjuk mellette azt is, hogy mi a rossz, a hamis és gonosz, amitől óvakodnunk kell. Az igazságban való járás folyamatosan megkívánja tőlünk a jó és a rossz, az igaz és a hamis ismeretét, hogy tudjunk engedelmes lenni az igazságnak, de ugyanakkor ellent tudjunk állni a hamisságnak is. Ennek a két dolognak az együttes fontosságáról szól a következő ige:

„Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmel olajával a te társaid felett.” (Zsidó 1:9.)

Isten minden esetben „feltárja előttünk a jót és a rosszat”, de meghagyja nekünk a szabad választást, mert szabad akaratot adott nekünk, hogy válasszunk. Isten az Ő igéjében világossá teszi számunkra a választásunk következményeit is, hogy tisztában legyünk a döntésünk kihatásával és annak ismeretében döntsünk. A szabad választási lehetőségünkől adódóan választhatjuk a jót, de választhatjuk a rosszat is. Isten természetesen – jót akarva nekünk – mindig azt tanácsolja, hogy válasszuk a jót.

„Bizonyságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előttökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod;” (5 Mózes 30:19)

Ebben az igében Isten világossá teszi számunkra azt is, hogy a jó és rossz közötti mindennapi döntéseinkben végső soron minden esetben az élet és a halál között döntünk. A jó és az igaz következménye élet és áldás, a rossz – Isten ellenes, ami bűn – következménye pedig végső soron átok és halál.

Ennek a kettősségnek – a jó és rossz – folyamatos szem előtt tartása az, ami az igazság útján tud tartani bennünket és meg tud őrizni az elhajlásoktól, tévedésektől.

Az által, hogy Isten folyamatosan nyilvánvalóvá teszi számunkra a jó mellett azt is, hogy mi a rossz, ez által meg tud óvni bennünket az eltévelyedéstől.

Csupán az ige betű szerinti ismerete nem elegendő számunkra, hanem kell, hogy azt a Biblia szerzője – a Szent Szellem – magyarázatában minden esetben helyesen értelmezzük.

Isten azért küldte el a Szent Szellemet, hogy

- „megtanítsa bennünket mindenre” (János 14.26),
- „elvezéreljen bennünket **minden igazságra**” (János 16.13.),
- „**ítéletet tegyen bűn és igazság tekintetében**” (János 16.8)

Nagy szükség van tehát a Szent Szellem befogadására az életünkbe, hogy a mindennapos döntéseinkben támogatni tudjon bennünket. Ez nem egy jelentéktelen vagy extra dolog a hívők számára, mert látjuk, hogy itt élet és halál – örök élet és örök kárhozat – kérdésről van szó.

Ezek alapján látjuk, hogy a hívő életünkben szükség van

- az ige – a Szentírás – teljességének ismeretére, amit a Szent Szellem tanít meg nekünk,
- a Szent Szellem bizonyágtétele alapján az igazság és a bűn megkülönböztetésére,
- engedelmességre, hogy a jót válasszuk, és ugyanakkor ellenálljunk a gonosznak.

„Engedelmeskedjete azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.”
(Jakab 4:7)

Itt látjuk azt, hogy amikor döntünk, valójában *két dologról döntünk*:

- *egyrészt*: engedelmeskedünk Istennek
- *másrészt*: ugyanakkor ellene állunk az ördögnek!

A sátán megtévesztő taktikája:

Ahogy egymással párhuzamosan és egymással ellentétben folyamatosan megjelenik az életünkben a jó és a rossz, amik között választanunk kell, ezzel együtt választunk a két egymással ellenséges hatalom képviselője között is: a jó dolgok forrása Isten és minden rossz forrása a Sátán, aki ezzel együtt a bukott világ fejedelme.

A sátán mindig az *ősi módszer* szerint dolgozik: ahogyan az első emberpárt – Ádámot és Évát belevitte a bűnbe – ugyanezt a módszert alkalmazza ma is. A bűnbeesés történetének leírásánál részletesen kifejtve látjuk azt, ahogyan a kígyó a maga ravaszságával az első emberpárt bűnbeesésre csábítva letérítette az igaz útról.

Nézzük meg részletesebben, hogy miben is állt a kígyó ravaszsága és hogyan tudta megtéveszteni őket, jóllehet tisztában voltak Isten akaratával.

Isten a következőt mondta ez első emberpárnak:

„A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” (1 Mózes 2:16-17).

Itt látjuk, hogy Isten pontosan meghatározva egyértelművé tette az ember számára, hogy mi a jó és mi a rossz és tájékoztatta őket a döntésük következményéről is; ha a rosszat választják az halált jelent számukra az élet (örök élet) helyett.

Nézzük meg most az igéből, hogyan munkálkodik Istennel ellentétben a gonosz:

„A kígyó pedig **ravaszabb volt** (1) minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett, és **monda az asszonynak** (2): **csakugyan azt mondta az Isten** (3), **hogy a kertnek egy fájáról se egyetek** (4)? És monda az asszony a kígyónak: a kert fáinak gyümölcséből ehetünk; de annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt monda Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. És monda a kígyó az asszonynak: **bizony nem haltok meg** (5); **hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból**, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és **olyanok lesztek, mint az Isten** (6): **jónak és gonosznak tudói**, És látta (7) az asszony, **hogy jó** (8) az a fa eledelre s **hogy kedves a szemnek, és kíváncsi** (9) ... és eszik (10), és **ad a vele levő férjének is** (11), és az is eszik (12).” (1 Mózes 3.1-6)

Megjegyzés: a (..)-es számok jelzik a megtévesztés teljes folyamatának egyes lépéseit.

Nézzük meg, hogy miben is áll a gonosz ravaszsága, taktikája:

- A gonosz nem tiszta döntési helyzetet teremtve játszik, mert ő egy *hamis játékos módjára ravaszsághoz* folyamodik, mert nem az igazság, hanem a hamisság képviselője.
- A *gyenge ponton* (gyengébb edényen keresztül, Évát megkísértve) *támad*, *nem tisztelve az Istentől rendelt tekintélyeket*.
- A megtévesztő munkáját *kérdésfeltevéssel, Isten parancsolatának megkérdőjelezésével* kezdi; „*csakugyan azt mondta Isten*”?
- Majd, mintha Isten parancsolatát megismételné, *elferdíti és kiforgatja Isten parancsát*, teljesen megváltoztatva annak az értelmét: „*hogy a kert egyetlen fájáról se egyetek*”? (Isten egyetlen fára, mint kivételre vonatkozó tiltását minden fára kiterjeszti).
- Végül *meghazudtolja az ember gonosz cselekedetének Isten által meghatározott következményét, és azt mondja: „bizony nem haltok meg”*.

A megtévesztés lényege a következő: a gonosz fokozatosan – lépésről lépésre haladva – elhitette Évával, hogy amit Isten jónak mondott, az rossz, és amit a gonosz mond és számára is „jónak és kíváncsinak látszik”, az a jó.

Nézzük most meg, hogyan bukott el Éva ebben a kísértésben?

- *Szóba állt a gonosszal*, mikor az megkérdőjelezte Isten parancsolatát,
- *Kilépett a feleségnek Isten által rendelt szerepéből*. A férje, Ádám tájékoztatása nélkül önállóan kezdett tárgyalni sorsukat meghatározó dologban.
- Fontos, hogy lássuk: Éva ismerte az igazságot és pontosan elismételte a kígyónak, hogy mit parancsolt Isten. Nem volt tudatlan!
- Ennek ellenére a gonosz ki tudta őt mozdítani ebből az állapotából és Éva *hiúságára, nagyravágyására* hatva el tudta hitetni őt: „*olyan leszel, mint Isten*”.
- Éva elbizonytalanodhatott a döntés előtt, ezért a *saját érzéseit és vágyait hívta segítségül* a végső döntéshez: a szeme „jónak” és „kedvesnek” látta, a testi vágyai pedig „*kíváncsinak*” az Isten által tiltott gyümölcsöt.
- Végül a tette következményét illetően is megtévesztésbe került, mert elhitte, hogy „*nem haltok meg*”.

Fontos azt is látnunk, hogy a bukását követően nem volt tisztában a megtévesztett állapotával! Nem az volt az első gondolata, hogy bevallja Ádámnak a bűnét, hanem azt gondolva, hogy jót tesz vele, bűnre csábítva őt is megkínálta a gyümölcscsel.

Ismét fontos látnunk, hogy Éva a bukását követően nem egyszerűen csak egy áldozat lett, hanem a gonosz munkatársa, aki továbbvitte a gonosz munkáját, maga is gyakorolva a megtévesztő ravaszságot.

Mit tanulhatunk ebből?

Figyeljük meg! Isten igazságát a gonosz változtatások sorozatával és módszeresen munkálkodva hazugsággá változtatta és elhitette az emberrel, hogy a hazugság az igazság, meggyőzve erről azokat, akik a saját érzékeikre és a vágyaikra figyelnek.

Így végzi a Sátán a munkáját ma is, az egyházban megtévesztve sokakat, akik az érzékeikre és testies vágyaikra figyelnek és jöllehet korábban megismerték Isten igazságát, ennek ellenére mégis megtéveszthetők és végül elhiszik, hogy ami nekik kedves és jó, az Istennek is az; így az Isten szerinti rosszat jóra változtatják. Az Újszövetségben az ige sokszor éberségre szólít fel bennünket: vigyázzatok! Mert sok hamis krisztus, – próféta, – tanító jön, akik meg akarnak téveszteni benneteket.

A Sátán célja az, hogy – mint azt Éva esetében is láttuk – lebontsa azt a kevés tiltást is, amit Isten a mi védelmünkben korlátként emelt és az emberek hatáskörébe helyezze azt, hogy saját érzéseik és vágyaik alapján maguk döntsék el, hogy nekik mi a jó és mi a rossz. Ilyen módon a Sátán az Isten királyságába tartozó hívőket fokozatosan becsapva az érzékeik által a Sátán királyságába – a világba, ahol a Sátán a fejedelem – viszi vissza, mert visszaesnek abba az állapotba, ami a világra jellemző.

Erre figyelmeztet János apostol is bennünket:

*„Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert **mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. ...** Fiacskáim, itt az utolsó óra; és amint hallottátok, hogy az antikrisztus eljön, így most **sok antikrisztus támadt**; ahonnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra. Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan közülünk valók. És néktek kenetek van a Szenttől, és mindent tudtok”. (1 János 2:15-20).*

A sok – mások fölé emelkedni akaró – antikrisztus legfőbb munkája az egyházban az, hogy a hívőket *ravasz kigyó módjára* visszavigyék egy testies, érzéki, a saját ambícióikat kereső, tehát teljesen világi állapotba.

A Sátán sikeres megtévesztő munkájának az eredménye látszik ma sok területen az Egyházban. Sok – eseteként jóhiszemű – megtévesztett ember tudtán kívül a Sátán munkatársaként hirdeti igazságként másoknak azt, ami valójában hazugság.

Erről az állapotról ír Ézsaiás próféta:

„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé!” (Ézsaiás 5:20).

A „jaj” szó sokszor fordul elő az Ó- és az Újszövetségben. Ilyenkor Isten egy ítéletet mond ki egy emberre, embercsoportra, akiknek végük – ha meg nem térnek – kárhozat lesz.

2. rész: A gonosz megtévesztő és Isten helyreállító munkája az Egyházban

A gonosz megtévesztő munkájának jelei ma az egyházban:

1. Kilépés az Isten által rendelt helyről és belépés a fő (Isten, Krisztus) szerepébe:

Amikor *hívő feleségek* – Évához hasonlóan – a férj – a fej szerepébe lépnek és a férj hatáskörét átvéve önállóan intézkednek, amit később elfogadtatnak a férjükkel is. Ez a gonosz megtévesztő munkájának eredménye az életükben.

Amikor *akár férfiak, akár nők mások fölé emelik magukat*, valójában a gyülekezet feje, Krisztus szerepébe lépnek: „*olyanok lesznek, mint Isten*” – ők mondják meg „mi a jó” az embereknek. Ezt látjuk ma az egész egyházban, amikor egy ember vezetőként a gyülekezet fölé van emelve és „alávetettséget” igényel a többiektől. Isten az igében nem szánt ilyen szerepet embernek, mert ez Isten, Jézus helye és szerepe:

„A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, ... Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, ... nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját. Hasonlatosképpen ti ifjabbak engedelmeskedjete a véneknek: mindnyájan pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (1 Pét 5:1-5.)

„A presbiter a szeretett Gájusnak, akit én igazán szeretek.” (3 János 1:1).

Itt látjuk az igében azt az Isteni rendet, amit az egész egyházban megsértenek ma. Péter és János is, akik igazi apostolok voltak, presbiternek nevezik magukat a presbiterek és a gyülekezet előtt, kifejezve ezzel, hogy a gyülekezet többi presbiteréhez hasonlóan ők gyülekezet „között lévők” (egyenlők) és nem felettük álló uralkodóknak tekintik magukat, mert mindnyájan a felettük álló Krisztusnak, mint Főpásztornak tartoznak számadással. Ebbe az egyedül Krisztust megillető „főpásztori” szerepbe sok egyházi vezető belép ma, ami egy antikrisztusi szellem közvetítését jelenti az egyházban. Ilyen módon valójában az antikrisztus ül be az Isten templomába.

2. A hívők tejnek italával való táplálása

Teljesen általános ma az egyházban, hogy a vezetők, szolgálók – *hivatalos papság* – könnyű eledellel – a tejnek italával – táplálja a *népet*, akiket sokszor laikusoknak neveznek. Nem a hívők nagykorúságra nevelése, hanem a „kiskorúságban” való tartása a cél, ami által megfosztják a hívőket „papi szolgálatuk” gyakorlásától, megőrizve ez által a kitüntetett, megkülönböztetett, számukra hatalmat, pozíciót biztosító szerepüket, amit többnyire fix havi fizetésért, *béresként* végeznek.

Látjuk az igéből, hogy ez a mentalitás teljesen ellentmond Isten akaratának:

„Mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédiben, mivelhogy kiskorú: Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzéseik a jó és rossz között való különbségtételre.” (Zsidó 5:13-14.)

Ebből az igéből látjuk azt is, hogy a kiskorúságban tartott hívők nem képesek a jó és rossz között különbséget tenni, tehát könnyen megtéveszthetők. A hívők megtéveszthető állapotban való tartásáért mindenkinek számot kell egyszer adni az Úr előtt! Isten akarata a hívők mielőbbi érett korra juttatása, hogy maguk is különbséget tudjanak tenni a jó és a rossz között és ne legyenek megtéveszthetők. Jézus és az első apostolok ezt tették, és ez Isten akarata ma is.

3. Megtévesztő igei üzenetek

A jó és rossz állandó párhuzamának elevenen tartása és hangsúlyozása, ami egy Isteni „zsinórmértéket” – standardot – ad folyamatosan a hívők számára, segítve az igazságban járást; megszűnt, teljesen eltűnt.

A démonok tanításának tekinthető „pozitív gondolkodás” terjedt el az egyházban is, állandóan csak a szolgáló által jónak gondolt dolgokat hirdetve, sokszor tiltva még a rossz említését is. Ez lehetetlenné teszi a jó és a rossz állandó összevetésének lehetőségét és a választást, mert sosem kell választani, csak elfogadni azt, amit a hívőknek hirdetnek. Ezek a jól hangzó, fülnek és emberi érzéseknek, vágyaknak kedves igehirdetések érzéki, testi hívők tömegét neveli ki, akik távol vannak Isten akaratától, mert a „lélek és a test Isten ellen törekszik”.

4. Érzéki és testies hívők sokasága

Ha az igehirdetések – a jót rosszra cserélve és a rosszról mondván, hogy jó – elhitetik a hívőkkel, hogy az Isten akarata számukra, ami az ő ambíciójuknak, érzéki és testies vágyaiknak is kívánatos, akkor a nép ezt elfogadja és szeretni fogja. Így eljutnak odáig, hogy valójában nem is kell megtérni, nem szükséges újjászületni, nem fontos szentségben járni, ezért nem is szabad megfeddeni egymást a bűnök miatt.

5. Emberbarát evangélium hirdetése

A fentiek hatására kialakul egy olyan passzív gyülekezeti hallgatóság, ami már teljesen hasonló a világhoz, valójában az is. Így a következő lépés már csak az, hogy

egy olyan emberbarát – a világi ember számára elfogadható – „evangéliumot” hirdessenek, aminek semmi köze az igazi evangéliumhoz, mert szó sincs őszinte bűnbánatról és a bűnök rendezéséről és elhagyásáról. Vannak „igehirdetők”, akik már a bűn szót is száműzték a szótárukból, mert az egy negatív fogalom. Ily módon már nem valódi evangelizálásról van szó, hanem csak a testies „gyülekezetekben” lévő teljesen világias tömegnek a világból való szaporításáról.

Ily módon a bűn tejességre jutott sok gyülekezetben és megérett az ítéletre, mert

„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak;” (Ézsaiás 5:20).

Isten egy új népet támaszt

Isten minden korban végzi az Ő munkáját, és jöllehet mindig sokan elbuknak, de Isten gondoskodik róla, hogy mindig legyen egy népe, akik valóban az Ő igazságában járnak. Ez a nép a „maradék”. Ha egy teljesen elvilágiasodott egyház el is bukik, Istennél mindig van egy választott új nép, akik „nem hajtanak fejet a Baálnak”, a Babilon, a világi istenének, hanem valóban hűségesek Isten akaratához, és továbbviszik az Ő terve megvalósulását. Erről szól az egész egyháztörténelem, és az ébredések története is: az elvilágiasodott egyház sorozatos bukásáról és abból mindig egy új, szent és alázatos nép kihívásáról, akik teljesítik az Ő akaratát.

Látható az egész világon, hogy Isten kihívja ezt a népet a megítélt, elvilágiasodott gyülekezetekből és felkészíti őket a pusztában, akikből Ő építi fel az Ő Egyházát. Sokan csak várnak egy nagy ébredésre, amikor Isten szuverén módon beavatkozik az események menetébe és óriási tömegeket hoz be az egyházba. Melyik egyházba? Ott már úgyis sokan vannak, és először nekik kellene felébredni, megtérni. Már itt van az ébredés, de nem úgy jött, ahogy sokan várták, ezért fel sem ismerték. Ezért, mint mindig, akik az ébredésre vártak, az igazi ébredés ellenségévé váltak. Minden ébredés szentséggel kezdődik, és folytatódik! Bűnbánat, megtérés és szentség nélkül nincs ébredés! Hála az Úrnak, hogy már elhozta ezt az ébredést. Kár, hogy sokan nem veszik észre és nem részesei ennek!

Isten „gyülekezetből” kihívott szent népe azonban része ennek az ébredésnek. Ők fontosnak tartják a szentség és az igazság Isten szerinti módon való megélését a saját életükben és annak képviselését, hogy példát mutassanak az életükkel másoknak is. Ezen alázatos szolgálói Istennek ugyanakkor bátrak is, akik felvállalják az Isten szerint való jó és rossz hirdetését, a fülnek nem kellemes üzeneteket, és az ezzel járó kellemetlenségeket is. Ők nem másoknak akarnak tetszeni, hanem egyedül csak Istennek.

Nem akarnak kiskorú sokaságot maguk köré gyűjteni állandó kiskorúságban tartva őket, mert nem a saját hatalmukat építik, és nem akarnak mások felett uralkodni sem, másokat *alávetettségben* tartva, hanem alázatosan – másokat különbnek tartva – csak az Úr akaratára szerint akarnak szolgálni, ahogyan Jézus is tette: figyelni állandóan, hogy mit cselekszik az Atya, hogy ők is azt cselekedjék.

Istennek ez a munkája nem szervezetekről, intézményekről (templomok, gyülekezeti házak) és programokról szól, hanem a Szellem vezetésében megélt mindennapi életről és szolgálatról, valódi szabadságban élve meg a hívó életet. Isten az, aki munkálja a közöttük lévő szellemi egységet és kapcsolatokat. Akik bátran kilépnek és merik teljesen az Úrra bízni az életüket és szolgálatukat, azok megtapasztalják azt a szabadságot, amit egyedül csak Ő tud adni; *az Ő terhe könnyű és igája gyönyörűsége*.

Ez a nép nem az érzékeik és a testi vágyaik szerint akar járni, hanem valóban a Szellem vezetésére bízta magát, minden nap.

*„A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, **de nem tudod honnan jó és hová megy:** így van mindenki, aki Lélektől született.”* (János 3:8).

Az ilyen emberek életét nem a szervezett programok sokasága határozza meg, hanem a Szellemre való figyelés és az Isten akaratának való folyamatos engedelmesség. Ez egy izgalmas krisztusi, valódi keresztyén élet. Nem lehet tudni, hogy mit hoz a holnap. Folyamatosan szabadnak kell lenni ahhoz, hogy az Úr akaratára könnyen reagálni tudjunk, ne legyen semmi, ami megköt ebben bennünket.

Dicsőség mindenért az Úrnak, hogy láthatjuk, Ő végzi ezt a munkát. Jó megtapasztalni, hogy van Istennek kihívott népe – *„maradék”* – mindenhol a világon, akik értik egymást, mert azonos nyelven – *„a szellem nyelvén”* – beszélnek, ugyanis ‘egy a fejük’ az Úr Jézus Krisztus.

Szellemi vagy testi

Az igéből azt látunk, hogy ez a két dolog kibékíthetetlen „ellenfélként” hadakozik egymás ellen.

Csak két úr van az univerzumban. Az egyik Isten és a másik Isten örök ellenfele a Sátán, és ezért *„senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az **egyiket gyűlöli és a másikat szereti;** vagy az **egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti.**”* (Máté 6:24)

Isten szellem és ezért mi is csak szellemben tudjuk őt imádni:

*„Az **Isten lélek** (Szellem): és akik őt imádják, szükség, hogy **lélekben** (szellemben) és **igazságban** imádják.”* (János 4:24)

(Megjegyzés: a „lélek” szó esetében az eredeti görögben a „pneuma” szó használatos, ami valójában „szellemet” jelent. Minden esetben, ahol a „lélek” hasonló értelemben előfordul a „szellem” szót kiegészítésként zárójelbe teszem.)

Mivel Isten Szellem, ezért kizárólag csak a szellemünk által van lehetőségünk közösségre lépni Istennel. Ezért az Őt követő keresztyének élete is egy szellemben – szellem vezetése alatti – járás jelent.

Tekintettel arra, hogy az eredeti bűn (Ádám bűne) miatt minden ember szelleme halott, ezért ahhoz, hogy Istennel közösségre tudjunk lépni, Őt imádni és Őt követni az csak a halott szellemünk megelevenedése – újjászületés – által lehetséges. Ennek szükségességéről beszél Jézus Nikodémusnak, aki Izrael nagy tudású tanítója volt, de ezekben a szellemi dolgokban teljesen tudatlan. Így van ez ma is, mert sok hívő tudatlan ezekben a dolgokban, még ha emberi értelemben véve nagy tudású egyházi emberről is van szó, Nikodémushoz hasonlóan:

*„Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem **születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.** Ami **testtől született, test az; és ami Lélektől (Szellemtől) született, lélek (szellem) az.** Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: **Szükség néktek újonnan születnetek.** ... Felele Nikodémus és monda néki: **Mimódon lehetnek ezek?** Felele Jézus és monda néki: **Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?**” (János 3:3-10)*

Itt nem egy extra dologról van szó, hanem egy nagyon is alapvető dologról, ezért Jézus már a Nikodémussal való beszélgetés elején leszögezi, hogy ha **„valaki nem születik víztől és Lélektől (Szellemtől), nem mehet be az Isten országába.”** Ez azt jelenti, hogy aki ilyen állapotban van és marad annak nem lesz üdvössége, hanem a kárhozatra, a pokolba fog menni, ha közben meg nem tér, nem születik újjá. Ezt Jézus jelenti ki, aki az utolsó ítélet napján mindenkit meg fog ítélni. Az ítélete alapján pedig csak két lehetőség van: örök élet, vagy örök kárhozat.

A hívő életbe a belépő tehát a „víztől és Szellemtől való újjászületés”, halálba (keresztre) adva az óemberünket (testünket) a kívánságaival együtt. Ezt jelenti a megtérés és újjászületés Isten Szellemének munkája által. Ez nem a munkánk, hanem Isten csodája, erre mi magunktól képtelenek vagyunk. Őszinte bűnbánó szívvel az Úrhoz jöve és engedelmeskedve neki, hit – és nem cselekedetek – által lehetséges. Erre szólítja fel Péter is Pünkösdkor az összegyűlt sokaságot:

*„**Térjete meg és keresztelkedjete meg (vízben) mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.**” (Ap.csel. 2:38).*

A világ fejedelme a Sátán, ezért a világ és Isten dolgai egymással összeegyeztethetetlenek. A világ dolgai ugyanis azok, amiknek mi már meghaltunk és ez által a Sátán királyságából Isten királyságába tértünk át.

Mi, akik Krisztust követjük, hasonlókká kell, hogy váljunk Őhöz, ezért a test és a lélek (ego/pszihé) dolgait tekintve (ami felett a Sátán uralkodik) Jézushoz hasonlóan nekünk is ki kell üresíteni magunkat: **„jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije;”** (János 14:30)

A bukott emberi természet két részből áll: test és lélek, ahol a lélek az értelmet, érzelmet és akaratot jelenti. Az egész bukott **világ** a Sátán uralma alatt van, beleértve a bukott emberi természetet is. A világi, azaz testi ember természetét **a test és a szem kívánsága és az élet kérdése** jellemzi, ami egyaránt jelent **testi és lelki (ego) szükségletek utáni vágyakat**. János apostol egyértelműen beszél erről a levelében:

„Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van,

- **a test kívánsága, és**
- **a szemek kívánsága, és**
- **az élet kérdése**

nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (1 János 2:15-16)

Itt kell hangsúlyozni, hogy jóllehet egy újjászületett hívőnél – az újjászületés eredményeként – a bukott emberi természet helyreállítását követően mind a három rész (test, lélek és szellem) megtalálható, de a test és a lélek a szellem uralma alatt van!

A mai tradicionális felekezetek alapvetően tagadják a szellem létjogosultságát, mint az ember részét és az embert csak két részből állónak tekintik: test és lélek. Ez alapvetően meghatározza az állapotukat is! Nem beszélnek újjászületésről, a szellem megelevenedéséről, sőt a szellemi ajándékok (karizmák) ellen hadakoznak, minden szellemi dolgot elítélve, a Sátán munkájának tulajdonítva azokat. Így esély sincs arra, hogy megpróbáljanak Isten Szelleme és a gonosz szellemi dolgok között különbséget tenni, ezért könnyen a Szentlélek káromlásának a vétkébe eshetnek.

A karizmatikus közösségek, akik hirdetik a szellem fontosságát és azt az ember harmadik alkotórészének tekintik, érdekes módon ennek ellenére keveset beszélnek az újjászületésről és annak fontosságáról. Jóllehet a megtérésről van szó, de azt inkább egy megvalláshoz kötik, mint szellemi újjászületéshez. Ezért valójában sokan ezekben a körökben sem születnek újjá és ezért nem rendelkeznek a szellemi különbségtétel képességével sem. Ezért van nagy szellemi zűrzavar, sok testies dolog és inkább érzelmi, mint szellemi keresztyénség. Van egy további probléma is ezekben a körökben, mert a cselekedetek forrásaként három (és nem kettő!) forrást különböztetnek meg; nevezetesen Isten Szelleme, emberi (ego) indíttatású és gonosz szellemi forrásból (Sátán) táplálkozó.

Természetesen, ha sikerül különbséget tenni, a gonosz szellemi dolgoktól mindenki tartózkodik, sőt hadakozik ellene. Az emberi indíttatású dolgoknak azonban nem tulajdonítanak nagy jelentőséget, azt egy látszólag ártalmatlan dolognak tartják. Ez azonban nagy tévedés, mint azt az előzőkben láttuk és a későbbiekben is látni fogjuk. Azzal, hogy az ártalmatlannak tartott emberi forrásból (testies, lelki) táplálkozó cselekedeteket beengedik a gyülekezetbe, tulajdonképpen tudatlanul a Sátán tevékenységének adnak helyet, sőt esetenként maguk a szolgálók (tanítók, dicsőítők) is ebből a forrásból táplálkoznak. Ez a Sátán munkájának nagy teret nyit a karizmatikus gyülekezetekben, ahol a megkülönböztetéshez szükséges szellemi érettséggel általában nem rendelkeznek a hívők, mert nem viszik el őket az érettségre és többnyire tiltanak is nekik mindenféle megvizsgálást.

Ezekkel a véleményekkel ellentétben meg kell állapítanunk az ige alapján, hogy csak két forrásról beszélhetünk, amiből a hívők élete és cselekedetei táplálkozhatnak; Istenből, aki Szellem vagy a Sátántól, aki a világ fejedelme és a test és lélek felett uralkodhat, ha valaki – hívő létére – átengedi neki az uralmat azok felett.

Nézzük meg ezt Jézus és Péter beszélgetéséből, hogy Jézus milyen határozottan nyilatkozik erről és milyen érzékeny dologról is van itt szó. Péter Isten nagy szolgája volt és mégsem volt mentes ezektől a dolgoktól. Az ő példájából sokat tanulhatunk mi is.

„Monda nékik: *Ti kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: **Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.*** És felelvén Jézus, monda néki: *Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert **nem test és vér** jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat... Ettől fogva kezdi Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembe kell menni, és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon föltámadni. És Péter előfogván őt, kezdi feddeni, mondván: **Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled.*** Ő pedig megfordulván, monda Péternek: **Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.**” (Máté 16:15-23).

Megdöbbenő ebben a beszélgetésben látni a következőket:

Először is, hogy Péter a tanítványok közül egyedül jelenti ki a szellem – nem test és vér (lélek) – által, hogy Jézus a Krisztus és ezért Jézus megdicséri őt.

Másodszor, hogy néhány pillanattal később Jézus azzal szembesíti Pétert, hogy a Sátán beszél belőle, pedig látszólag csak emberi módon szól. Ugyanis lelki módon – emberileg – elkezd felteni Jézust a várható szenvedése és kereszthalála miatt. Ez a féltés azonban ellentétes volt Isten akaratával!

Ami pedig Isten akaratával nem egyeztethető össze, az ellentétes Isten akaratával, tehát következképpen az ellenség, a Sátán akarata.

A szellem és a test egymással ellentétes voltát és állandó egymás elleni harcát a hívő életben jól érzékelteti Pál galáciaiabelieknek, tehát hívőknek írt levelének a következő részlete is:

„Mondom pedig, **Lélek** (Szellem) szerint járjatok, és a **testnek** kívánságát véghez ne vigyétek. Mert a **test a lélek** (szellem) **ellen törekszik, a lélek** (szellem) **pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.** Ha azonban a **Lélektől** (Szellemtől) vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt. A **testnek cselekedetei** pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonló: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ez előtt is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek. De a **Léleknek** (Szellemnek) **gyümölcse:** szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívésség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény. **Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk.**” (Gal. 5.16-25)

A test és a lélek dolgai keveredtek a szellemi dolgokkal, ahogyan azt Péter és a galáciai gyülekezeteknél is láttuk. Nincs ez ma sem másképpen. Jézus és Pál is pontosan azért beszél ezekről, hogy tanuljunk meg különbséget tenni ezek között, mert egyáltalán nem mindegy, hogy hívőként Isten vagy esetleg a Sátán munkatársai vagyunk. Látjuk világosan az igéből, hogy mindaz, ami a testünk kívánságaiból táplálkozik, vagy aminek a lelkünk (egónk) a forrása, annak nincs helye a hívő életben, mert azt a Sátán uralja és azon keresztül az ő akaratát viszi véghez és nem Isten akaratát. Nekünk a szellem által folyamatosan „meg kell öldökölni ezeket a kívánságokat” (a testet a kereszten tartva). Ezért fontos, hogy folyamatosan a szellem uralma legyen jellemző a hívő életünk mindennapjaira.

A szellem munkájának érzékenységet jól példázza a szélhez való hasonlítás, ami – egyik pillanatról a másikra – érzékeny módon változik:

„A szél (szellem) fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől (Szellemtől) született.” (János 3.8)

A szél hasonlatnál maradva vegyük észre, hogy ha tegnap valamit Isten Szelleme vitt véghez rajtunk keresztül, de holnap Isten Szelleme már továbbvonult vagy éppen másképpen akar cselekedni közöttünk, de mi a tegnapi cselekedetünket ismételjük meg, akkor az már üres – szellem nélküli – testies cselekedet lesz, amit többször ismételve halott szokássá, vallásos cselekedetté válik, a szellem jelenléte nélkül. Az ilyen Istentiszteletek nagyon szelleminek tűnhetnek, de ugyanakkor szellem nélküli, testies cselekedetek csupán, amik már nem Istent dicsőítik, hanem az ösellenséget, a Sátánt. Így ül be a Sátán Isten templomába és ha nem figyelünk, eléggé könnyen előfordulhat, hogy Isten gyülekezete egy idő után a „Sátán zsinagógájává” válik, ahol Jézus már egyáltalán nincs jelen, hanem kívülről kopogtat bebocsátást kérve, mert a gyülekezet már észre sem veszi, hogy Ő eltávozott. Erről az állapotról szól a Laodíczeai gyülekezet leírása a Jelenések könyvében, amihez sok mai „visszacsúszott gyülekezet” élete hasonlítható.

Beszél az ige arról is, hogy kezdődhetnek szellemben dolgok, de ha nem figyelünk rá, egy idő múlva visszacsúszhatunk egy testies állapotba. Ez történt meg a Galáciai gyülekezetekkel is.

„Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben (Szellemben) kezdtetek el, most testben fejeznétek be?” (Gal. 3:3).

Mindezek a mai hívők számára tanulság kell, hogy legyenek, ezért tanulnunk kell ezekből.

A sok, előre megtervezett, ismétlődő jellegű gyülekezeti életben kevés hely marad a szélhez hasonlóan érzékeny Szent Szellem mozgására és az arra rugalmasan reagálni tudó, gyorsan változó valóságos – szellem által vezérelt – gyülekezeti életnek. Nagy bátorságra van szükségünk, hogy merjünk nemet mondani a lelki és testi indíttatású cselekedetekre akkor is, ha azokat tegnap megáldotta Isten. A Szellem által folyamatosan keresnünk kell, mi az Ő akaratja és csak azt cselekedni. Ez egy teljesen más jellegű hívő és gyülekezeti életet igényelne, mint az ma általában szokásos.

A megszokásokon, hagyományon alapuló vallásos tevékenység nem Istent dicsőíti meg, hanem inkább Isten munkáját akadályozza. Ezért mindenképpen tartózkodjunk tőle.

Erre figyelmezteti Jézus is a vallásos zsidókat:

„Erőtlenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek (paradoszisz-hagyományaitok) által.” (Máté 15:6)

A kevesebb, de valóban szellem által vezérelt cselekedet sokkal több lenne, mint amit testileg – megszokásból – cselekszünk sokszor.

Legyünk teljesen szabadok az Úrban, hogy készek legyünk mindenkor a Szellem szabadságában az Ő akaratát cselekedni és bátorítson bennünket, hogy ha Péter hibázott is, mégis Isten nagy szolgálója lett belőle.

A szellemi harcról

Szellemi alapok

Keresztyének, de főleg újjászületett hívők között gyakran felmerül a szellemi harc kérdése, annak szükségessége és az azzal kapcsolatos tevékenységek: ima, közbenjárás stb. Ez az írás nem egy módszeres tanítás a szellemi harc témában, szeretnék azonban megosztani néhány alapvető gondolatot ezzel a kérdéssel kapcsolatban, mert az elmúlt több mint húsz évben azt láttam, hogy több lényeges kérdésben tudatlanság és zavar van.

A szellemi harc szükségességének az alapja az a tény, hogy két szellemi hatalom és erő van az univerzumban, ami állandó harcban áll egymással.

Az *egyik* hatalom és erő Isten az Atya, aki minden hatalmat a (harmadik) mennyben mellette ülő Fiúra ruházott, aki a Szent Szellem ereje által ma is Úr mennyen és földön.

A *másik* hatalom és erő az Isten ellen fellázadt Sátán, aki Ádám eredendő bűne – Isten elleni engedetlenség, lázadás – miatt jogot formálhat mindazokra az emberekre a földön, akik hozzá hasonlóan szintén az Isten elleni lázadás állapotában vannak.

Az Isten ellen fellázadt ember Ádám óta a szellemi halál állapotában és ebből adódóan a lelki (saját akarata, érzései, gondolata) és testi vágyainak a fogságába van. A Sátán ezen keresztül képes fogságban tartani minden embert és uralkodni rajtuk. Ez a világban élő emberek állapota mindaddig, míg Isten Szelleme nem kezd el munkálkodni bennük, megelevenítve a halott állapotban lévő szellemüket. Ez hitet ébreszt az emberekben, hogy elfogadják Isten mindenhatóságát a Jézus Krisztusban és engedelmeskedjenek az Ő akaratának.

Csak az emberi szellem megelevenedése és az Isten Szellemével való összekapcsolódása hozza létre azt a szellemi alapállapotot az emberben, ami lehetőséget ad a Sátán királyságából való kiszabadulásra. A mi természetes erőnk és akaratunk önmagában kevés ehhez a „határátlépéshez”, mert ez felsőbb hatalmasságok és erők közötti harc. (Ef. 6.12)

Ezzel együtt azonban szükséges hozzá a saját akaratunk általi engedelmesség is. Isten keres bennünket, és Neki engedelmeskedve a Szent Szellem erejével képes kihozni bennünket a Sátán királyságából és átvinni bennünket az Ő Szerelmes Fia országába, Isten Királyságába.

A Jézus Krisztus által felkínált kegyelem elfogadásával egy új életet kapunk, és képessé tesz minket arra, hogy a testi természetünket a halálba adjuk. Ez a gyökeres változás az életünkben azt jelenti, hogy a Sátán a testi vágyainkon és kívánságainkon keresztül nem tud többé uralkodni rajtunk, mert a bűnös test erőtlenné vált, a szellemünk megerősödött és így Isten Szelleme által vezetetteké válunk. A Sátán helyett Jézus lesz az életünk Ura. Ez a hatalomváltás egész életünkre kiható, folyamatos szellemi konfliktus cél-táblájává és a szellemi harc részeseivé tesz minket. Egyetlen igaz keresztyén sem mondhatja azt, hogy neki semmi köze a szellemi harchoz, csak azok a megtéretlen, vallásos emberek, akik még nem születtek újjá és még nem nyertek új életet Krisztusban. A szellemi harc az igaz keresztyén élet mindennapos velejárója. Jó katona módjára nem kell állandóan levegőt vagdosva, Don Quijote módjára hadakoznunk elképzelt, nem látható erők ellen, hanem célirányosan és hatékonyan, amikor és ahogyan arra szükség van. Jézust is erősen támadta a Sátán a pusztában a szolgálatának elkezdése előtt, és Jézus az igével minden támadását visszaverve hadakozott és győzött. A Sátán ezért elhagyta Őt egy időre, de nem távozott el örökre.

Amikor újjászülettem, nyilvánvalóvá vált számomra, hogy miről beszél az ige. Szellemileg éreztem, hogy átléptem a Sátán királyságából Isten királyságába. Ez egy olyan „határátlépés” volt két egymással kibékíthetetlen és örök harcban álló ellenséges birodalom között, amit a korábbi birodalom ura, a Sátán nem nézett jó szemmel. Azt éreztem, hogy állandó konfliktus, harc középpontjába kerültem. A Sátán *először* is megpróbálja minden erővel megakadályozni ezt a határátlépést, *másodszor* pedig, ha már sikerült is átlépni a határt, bűn elkövetésére csábítva és megtévesztő gondolatokat ültetve az elménkbe igyekszik elbizonytalanítani bennünket. Mindent megtesz annak érdekében, hogy visszatérítsen bennünket az ő királyságába.

Ez a harc a hívők mindennapi életének része. Jézushoz hasonlóan időnként nekünk is vannak közvetlen, erőteljes szellemi támadásaink, amikor erőteljes szellemi hadakozásra van szükség. Ha valaki pedig érettségre jut a Krisztusban és szolgálatba állítja a Szent Szellem, akkor a szellemi támadások még erősebbek lesznek. Ez következik abból is, hogy sokszor nem csupán magunkért, hanem, akiket az Úr tartósan vagy ideiglenes ránk bíz azokért a személyekért is szellemi harcot kell folytatnunk. Ha vannak is „csendesebb időszakok”, ahogyan a háborúban is, akkor is fontos az éberség, mert a Sátán észrevétlenül elaltathat bennünket, jónak tűnő gondolatokon és sikeresnek tűnő cselekedetek keresztül kisiklathatja az életünket. A hívőknek tehát, mint Jézus Krisztus hű vitézeinek, szellemileg állandóan ébernek kell lenni és kivédeni a hitetés formájában érkező támadásokat is. Ehhez fontos az ige ismerete és annak helyes alkalmazása (megfelelő ige, megfelelő helyen), ahogyan Jézus is az igével verte vissza a Sátán támadásait a pusztai kísértései során.

Szellemi fegyverzet:

Amikor keresztyének között szellemi harcról van szó, kikerülhetetlen, hogy ne beszéljünk a nélkülözhetetlen szellemi fegyverekről. Erről bőséges és részletes tanítások állnak rendelkezésre, most csupán a lényegre szeretnék koncentrálni ezzel kapcsolatban. A sokszor idézett Efézus 6.10-18 beszél a szellemi fegyverekről:

*„Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert **nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.** Annakokáért **vegyétek föl az Istennek minden fegyverét**, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, **körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel**, és felöltöztvén az **igazságnak mellvasába**, és **felsaruzván lábaitokat a békesség evangéliumának készségével**; Mindezekhez fölvevén a **hitnek pajzsát**, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; Az **üdvösség sisakját** is fölvegyétek, és a **Léleknek** (Szellemnek) **kardját**, amely az Isten beszéde: **Minden imádsággal és könyörgéssel** imádkozván minden időben a Lélek (Szellem) által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért.”*

Mit tudunk meg ebből az igeszakaszból?

- Azt, hogy a hívőkre úgy tekint Isten, mint a hitharcosokra, katonákra, akik folyamatos harcban állnak az Úr ügyének védelmében.
- Ebben a harcban minden harci eszköz felvételére szükség van, nem maradhat ki egy sem, mert akkor sebezhetővé válunk és elesünk a harcban.
- Látni kell, hogy itt nem egy hagyományos harcról van szó, még akkor sem, ha sokszor a Sátán embereket használ a keresztyének támadására. Valójában ez nem egy test-test elleni harc, hanem egy szellemi harc és ez a harc szellemi módon folyik a magasságban lévő szellemi fejedelemségek és hatalmasságok ellen,
- A harcot teljesen, mindenre kiterjedő módon kell megívni, hogy állva maradjunk.
- A hívő harcos fegyverzete egy római légiós katona fegyverzetére emlékeztet. Szellemi értelemben az a következőket jelenti:
 - egyenes derékkal (megalkuvás nélkül) az igazságban járni,
 - mint egy áthatolhatatlan páncéllal (mellvérttel) mindennél jobban védeni kell a szívünket, mert onnan indul ki minden élet,
 - szükség van a hit pajzsára, amiről lepattannak a gonosz támadások nyilai,
 - szükséges megvédeni a fejünket (gondolatainkat) az üdvösségünk biztos tudatával, hogy kik vagyunk Jézus Krisztusban (nem szabad, hogy elbizonytalanodjunk),
 - Isten beszédét – az ígét – úgy kell forgatnunk, mint egy éles kardot,

- evangéliumot folyamatosan hirdetve késznek kell lennünk a békéltetés szolgálatát végezni, nem sajnálva a fáradságot, ha hosszabb utat kell is megtenni,
- mindeközben folyamatosan szellemben imádkozni (sokszor, ha szükséges nyelveken) és köszönni (közbenjárni) minden szentekért.

A fentiekből világosan látszik, hogy ez nem megtéretlen, vallásos emberek harca, hanem olyan újjászületett, érett hívők harca, akik képesek szellemben járni és megvívni Szellem által az élet mindennapos harcait.

A szellemi harcra való alkalmasság kérdése:

Mindenki tudja, hogy mielőtt a katonákat besorozzák, egy *alkalmassági vizsgán* kell átesniük, és csak akkor sorozzák be katonának, ha testileg-lelkileg egyaránt alkalmasnak bizonyulnak. Nem képeznek ki és nem adnak fegyvert a kezükbe és nem küldenek harcba olyan embereket, akik önmagukra és másokra is veszélyesek lehetnek. Ha pedig már kiképezték és harcba küldték, akkor is „gyengélkedőre” küldik, ha valaki fizikailag beteg, vagy családi és egyéb problémák miatt nagyobb lelki megrázkódtatás éri. Ha az állapotuk nem javul, akkor végső soron leszerelik és hazaküldik őket. Így van ez a polgári életben, és hasonlóan van Isten Királyságában is.

A szellemi fegyverekről szóló idézet a következőképpen kezdődik, amit korábban szándékosan átugrottam:

„Végezetre, atyámfiái, *legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.*” (Ef. 6.10-11).

Látjuk tehát, hogy az Efézus 6. fejezetében leírt szellemi fegyverzet felvétele az azt megelőzően leírt dolgok után következő befejező fázis, amit a „*végezetre*” szó jelez.

Erősnek kell lenni az Úrban és az Ő hatalmas erejében minden tekintetben, csak azt követően lehet felvenni a szellemi fegyverzetet.

Ez az állapot valaminek a vége, az eredménye. Ebből az következik, hogy van az Isten seregébe való besorozásnak is egy alkalmassági vizsgálója. Most arról szeretnék szólni és megosztani néhány gondolatot, hogy mik az előfeltételei a szellemi harcra való alkalmasságnak, mert különben egy keresztyén alkalmatlan a harcra. Sajnos sok esetben olyan hívőket láttam szellemi harcban másokért közbenjárni, akik

- saját életükben is nagy rendezetlenségeket hordoztak,
- a szellemi életükben nem sok erő volt érzékelhető vagy talán meg sem tértek valójában,
- voltak, akik súlyos bűnökben (esetenként paráznaságban, házasságtörésben) vagy Isten igéjével megalkudva (csalással, hazugságokkal az életükben) élték az életüket,

tehát nem jártak az ige igazságában, az üdvösség sisakjának biztos tudatával a fejükön. Ilyen emberek sokszor a „szellemi harcban” inkább csak további sebesüléseket szereztek vagy még rosszabb állapotba kerültek.

Nézzük most meg, hogy mik az alkalmasság feltételei?

Pál apostol más esetben a szellemi harcot „öklözéshez” (ökölvíváshoz) hasonlítja. Tudjuk, hogy egy bokszoló esetében alapvető fontosságú az alapállása (lábak kitámasztottsága), hogy *megállhassatok* – mondja az ige. Ha egy bokszoló nem támasztja ki a lábait és nem megfelelő alapállásban van, akkor egy pillanat alatt ki lehet billenteni az egyensúlyából, aminek az lesz a következménye, hogy nem tud ellenállni az ütésnek és pillanatokon belül a földre kerül. A kitámasztottságot biztosító haránt terpeszállás hiányában a saját ütésébe sem képes elég erőt belevinni, ezért támadásai is teljesen erőtlének lesznek. A haránt terpeszalapállás a stabil megállás alapja a nehéz helyzetekben. A másik fontos szempont az állandó készenlét! A bokszoló estében ez a kezek állandó felemelt állapotban való tartását jelenti, ami a váratlan ütésekkel szembeni védekezés szempontjából nagyon fontos. Ezek az igében is megjelenő példázatok fontos üzeneteket közvetítenek számunkra.

Nézzük meg tehát mikről is beszél az Efézusiaknak írt levél a „*végezetül*” szót megelőzően, ami fontos a szellemi harcra való **alkalmasság** szempontjából:

- Az 1. fejezetben az ige a **Jézus Krisztusban való kiválasztásunkról** beszél, valamint **a szentségben és feddhetetlenségben való járásról**:

*„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki (szellemi) áldással a mennyekben a Krisztusban, aszerint, amint **magának kiválasztott** minket Ő benne a világ teremtetése előtt, hogy **legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte** szeretet által, eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jó kedve szerint,”* (Ef. 1:3-5).

- A 2. fejezetben az újjászületésről, Jézus szeretetéről és kegyelméről beszél az ige és arról, hogy Jézusban fel vagyunk ültetve a mennyekben. Összehasonlítja az újjászületett állapotunkat a korábbi állapotunkkal, amikor még testben voltunk és a harag fiai.

*„Titeket is **megelevenített**, akik **holtak voltatok a ti vétkeitek és bűneitek miatt**, Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; akik között forgozódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratát, és természet szerint haragnak fiai voltunk, mint egyebek is: **De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből**, mellyel minket szeretett, Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, **megelevenített együtt a Krisztussal**, (kegyelemből tartattatok meg!) **És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban.** (Ef 2:1-6)*

- A 3. fejezetben Pál a szent életre, a belső emberben való hatalmas megerősödére, Isten mély igazságainak megértésére és a hitben való járásra bátorít:

„...adja meg néktek az *Ő* dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az *Ő* Lelke által a belső emberben; hogy **lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; A szeretetben meggyökerezvén és alapot véve, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának.**” (Ef 3:16-18)

- A 4. fejezetben Pál a következőkről beszél:

- o Az egység alapjáról,
- o Az Egyház szolgálatairól és felépítéséről,
- o A szentek tökéletességre és érettségre jutásának szükségességéről,
- o Inti a hívőket, hogy maradjanak meg abban az állapotban, amit Krisztusban nyertek, ne csússzanak vissza és ne legyenek olyanok, mint a pogányok.

„Ezt mondom annakokáért és bizonytságot teszek az Úrban, hogy ti **többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak ... levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert**, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt; **megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, és felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben.** ... Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon; Se pedig az ördögnek ne adjatok helyet. Aki oroz, többé ne orozzon; hanem inkább **munkálkodjék, cselekedvén az ő kezeivel azt, ami jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek.** Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatónak. És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára. Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás kivetessék közületek minden gonossággal együtt; Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.” (Ef 4:7-32)

- Az 5. fejezetben a következőkről van szó:

- o A szent életben való járásra és minden óemberi cselekedet elhagyására,
- o Az Istenfélelemre és az egymásnak való engedelmességre bátorít az ige,
- o Végül a házasságról, a házaspárok egymáshoz való viszonyáról, mint az egyház képéről beszél az ige. Szükséges, hogy a házasság és az egyház hasonlóképpen szeplő és sömörögzés mentes legyen.

Mindezeket összefoglalva láthatjuk, hogy a szellemi harc olyan hívők tevékenysége, akik

- Krisztusban újjászülettek és Vele együtt felültettek a mennybe,
- szentek és feddhetetlenek,

- távol tartják magukat minden tisztátalanságtól,
- meggyökereznek a szeretetben,
- megértik Isten mélységeit,
- tökéletességre és érettségre jutottak a Krisztusban,
- munkálkodásukkal betöltik saját életszükségüket, sőt adnak a szűkölködőknek is,
- Istenfélelemben járnak,
- egymásnak engedelmeskednek,
- házasságuk példaértékű, mert kiformalja Krisztus, mint Vőlegény és a Gyülekezet, mint Menyasszony kapcsolatát.

Ezek a jellemzői azoknak a hívőknek, akik „**végezetül**” felölthetik magukra Isten minden fegyverzetét és akkor eredményesek lehetnek a szellemi harcban. Az Úr adjon nekünk erőt, és tudjuk megtisztítani magunkat minden tisztátalanságtól, hogy Jézus Krisztus jó vitézei lehessünk.

Az utolsó idők

Az utolsó időkkel kapcsolatban sok – időnként egymásnak és az igének is ellentmondó – írás és tanítás lát napvilágot, amik néha túlfeszített módon ingerlik és téves (időnként a világ végét prófétáló szolgálók által) meggondolatlan, elhamarkodott cselekedetekre ösztönzik Isten népét. Nagy a „most az utolsó időket éljük” és „közvetlenül az utolsó napok előtt vagyunk” népes tábora. Mivel rész szerint van bennünk az ismeret és Isten nem jelent ki mindent egy embernek, ezért a különböző részigazságok egymás mellé rakásával, és az ige mérlegén nem megálló részek kiszűrésével juthatunk közelebb a teljes igazsághoz. Néhány részigazsággal szeretnék én is hozzájárulni ehhez az utolsó idők dolgait kutató vizsgálódáshoz, amiben hiszem, hogy Isten vezetett az ige jobb megértésében és néhány kijelentéssel is gazdagított ezekkel kapcsolatban. Ez az írás nem lezárt – „köbe vésett” – írás, hanem egy gondolkozási folyamat része, amiben Isten elkezdett hónapokkal ezelőtt megmutatni dolgokat és hiszem, hogy a jövőben még további Úrtól való gondolatokkal fog kiegészülni és másokat is inspirálni fog a Szent Szellem által újabb kijelentésekre. Így juthatunk közelebb a teljes igazsághoz, ahogyan Isten is látja a dolgokat. Olyan ez, mint amikor messziről egy hegy körvonalát látjuk, de ha közelebb megyünk, akkor kiderül, hogy az nem egy hegy, hanem egy egész hegyvonulat, hegyek láncolata, majd ismét közelebb menve már látszanak az első hegyen az erdők és a tisztások, és még közelebből nézve már az épületek is. Ha azonban kirándulást teszünk a hegyre és bemegyünk az erdőbe, akkor már csak a fákat látjuk és semmi mást. Valahogy így van ez az utolsó idő témájával is. Ahogyan az idő haladt előre, Isten emberei egyre világosabban láttak meg dolgokat, de manapság mintha már az lenne érzékelhető, hogy bent vagyunk az erdőben és „nem látjuk a fától az erdőt”. Ezekkel a gondolatokkal bocsájtom útjára és teszem megvizsgálás tárgyává ezt az írást.

Az „utolsó idők” időszakának értelmezése

Az első dolog, amit tisztáznunk kell, hogy az ige mit ért utolsó idők (utolsó napok) alatt. Az ószövetségi próféták úgy beszélnek az utolsó időkről, mint ami a jövőben lesz:

„De van Isten az égben, aki a titkokat megjelenti; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: **mi lesz az utolsó napokban.**” (Dániel 2:28)

„Lészen **azután**, hogy **kiöntöm lelkemet minden testre**, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ...és csodajeleket mutatok az égen és a földön; vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérré, **mielőtt eljön az Úrnak nagy és rettenetes napja.**” (Jóel 2:28-31)

„**Izráel fiai is sok ideig maradnak király nélkül, fejedelem nélkül, áldozat nélkül, ...azután megtérnek Izráel fiai és keresik az Urat**, ... és remegve folyamodnak az Úrhoz és az Ő jóságához az **utolsó időkben.**” (Hóseás 3:4-5)

„Lészen az **utolsó időkben**, hogy **erősen fog állani az Úr házának hegye**, ... és **özönlenni fognak hozzá minden pogányok;**” (Ézsaiás 2:2)

Ezek a próféták messziről tekintettek előre az utolsó időkre és ezért annak csak a ‘körvonalait’ látták, de nézzük meg, mit mondanak az újszövetségi írások Isten által ihletett hiteles szerzői, akik már pontosabban látták ezt az időszakot:

„Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez **utolsó időkben szólott nekünk Fia által**” (Zsidó 1:1)

„**Ez az**, ami megmondatott Jóel prófétától: És leszen az **utolsó napokban**, ezt mondja az Isten, **kitöltök az én Lelkemből minden testre: ... amit ti most* láttok és hallotok**”. (Ap.csel. 2:16-23) – * ezt Pünkösdkor mondta Péter a Szent Szellem kitöltetésére.

Ezekből az igékből egyértelműen látjuk, hogy Jézus szolgálatával, ill. a Szent Szellem kitöltésével, Pünkösdkor kezdődött el az ‘utolsó időknek’ nevezett korszak, ami az újszövetségi kor végéig tart!

Ez azt jelenti, hogy Jézus földi szolgálata óta már az utolsó napokban élünk! Már Pál is így írt Timótheust figyelmeztetve a kora keresztyénségére vonatkozóan, hogy „lesznek az emberek az **utolsó napokban** magukat szeretők”, stb... és már az első generáció gyülekezete is várta vissza Jézust. Ebből adódóan az látszik, hogy Jézus eljövetele óta minden hívőnek, minden generációban úgy kell megélni a hívő életét, hogy számára **most vannak az utolsó napok** és Jézus bármikor visszatérhet. Ezért mindenkinek, minden generációban **készen kell lenni**, mert mindenkinek a saját korában, a saját cselekedetei alapján fog eldőlni, hogy kinek a neve lesz beírva az Élet könyvébe. **Az utolsó idők tehát nem a múlt, de nem is a jövő, hanem a teljes újszövetségi kor, minden újszövetségi hívőnek a saját kora! Jézus az Alfa és az Omega, a Kezdet és a Vég. Ő az, aki szolgálatával elkezdte és újbóli megjelenésével le fogja zárja az „utolsó idők” korszakát, ami a teljes újszövetségi korszak.**

Az antikrisztus szelleme

Látható az igékből az is, hogy János apostol már a saját korában, az újszövetségi kor első generációjának idején, az első gyülekezetekben a szellemben jelenlévő antikrisztusra figyelmeztetett:

„Fiacskáim, **itt az utolsó óra**; és amint hallottátok, hogy az antikrisztus eljön, így **most sok antikrisztus** támadt; **ahonnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra. Közülünk váltak ki**, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy **nem mindnyájan közülünk valók**. És néktek kenetetek van a Szenttől, és **mindent tudtok**. ... **Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy a Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút és az antikrisztus szelleme, amelyről hallottátok, hogy eljön; és most e világban van már.**” (1 János 2:18-22; 4.3)

János azt mondta, hogy **sok antikrisztus** támad, sőt **sokan közülü(n)k váltak ki**. Ők igyekeznek mások fölé emelni magukat és ez által elfoglalni Jézus helyét – a fő szerepét – az egyházban, kiszorítva, helyettesítve Őt. Az alávetettséget igénylő, a hierarchia lépcsőin felfelé törekvő hivatásos papság (klérus és a pásztorok) ezt teszik 2000 év óta!

János apostol 2000 évvel ezelőtt az első gyülekezeteket figyelmeztető leveleiben már az **antikrisztus szellemének** jelenlétéről beszél, ami azóta is jelen van folyamatosan, minden generációban sok gyülekezetben. Az antikrisztus tehát nem egy konkrét személy, akire várni kell, hogy majd a jövőben meg fog jelenni, hanem sok antikrisztus támad minden generációban és az antikrisztus szelleme „ül be” – vesz lakozást – sok gyülekezetben, minden generációban. Érdekes, hogy az antikrisztus kifejezést az apokaliptikus Jelenések könyve meg sem említi, csak János első századi figyelmeztető levelei, de ott is inkább „sok antikrisztusról” és az „antikrisztus szelleméről” van szó!

A fenevad

Már Dániel próféta is kapott kijelentéseket a jövővel kapcsolatban. Az neki a jövő volt, de az újszövetség korában élőknek már jelen. Dániel két látást is kapott, amelyeket ha párhuzamba állítunk, újabb kijelentést kapunk.

Először négy **birodalmat** látott. Most itt elsősorban a számunkra érdekes **negyedik birodalomra** koncentrálunk:

„A negyedik **birodalom** pedig erős lesz, mint a vas; mert miként a vas **széttör és összezúz mindent**; Hogy pedig lábakat és ujjakat részint cserépből, részint vashoz valóknak láttál: **a birodalom kétfelé oszol**, de lesz benne a vasnak erejéből, amint láttad, hogy a vas elegy volt az agyagcseréppel. És hogy a lába ujjai részint vas, részint cserép: **az a birodalom részint erős, részint pedig törékeny lesz**. Hogy pedig vasat elegyülve láttál agyagcseréppel: azok emberi mag által vegyülnek össze, de egymással nem egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel. És **azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol**, és ez a birodalom más népre nem száll át hanem széttűzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké.” (Dániel 2:40-44)

Megdöbrentő, hogy Dániel, aki a babiloni (első), majd a perzsa (második) birodalomban is élt – Isten szelleme által – milyen pontosan írta le az egymás után következő birodalmakat. Tudjuk a történelemből, hogy a perzsa birodalmat követő (harmadik) birodalom a Nagy Sándor nevéhez fűződő görög birodalom volt, amit a római (negyedik) birodalom követett. Megdöbrentő pontossággal írja le a római birodalom jellemzőit és annak a későbbi kettészakadását is a „két láb” képével bemutatva.

Egy másik látásában Dániel négy **állatot látott**, amik az előző látásának négy birodalmával állíthatók párhuzamba, amelyek közül **az utolsó vadállat rettenetesebb minden előbbinél:**

*„Ezek a **nagy állatok**, mik **négyen voltak**, **négy király**, akik **támadnak e földön**... Akkor bizonyosat kívántam tudni a **negyedik állat** felől, amely különbözik mindamazoktól, és rendkívül **rettenetes volt**; vasfogai és érckörmei voltak, falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta. A tíz szarv felől is, amelyek a fején volt, és afelelől, amely utóbb növekedik és három esik ki előle; és ennek a szarvnak szemei voltak és **nagyokat szóló szája**; termete (mérete) is nagyobb a társaiénál. ... a **negyedik állat negyedik ország** lesz e földön, amely különb lesz minden országnál, és **megeszi az egész földet**, és **eltapodja és széttúzza azt**. A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból **tíz király támad**, ...és **sokat szól a Felséges ellen** és a magasságos egek szentjeit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időkig és fél időig.” (Dániel 7:17-25)*

A leírás alapján joggal nevezhetjük a Dániel által látott **rettenetes vadállatot** „fenevadnak”, ami egy szinte leírhatatlan kegyetlenségű vadállatról szól.

Ha a két látást egymással párhuzamba állítjuk, akkor azt is látjuk ezek a vadállatok – „fenevadak” – minden esetben egy-egy országgal, birodalommal azonosíthatók, ami közül a legutolsó – a római – birodalom volt a legrettenetesebb **birodalom**, ami letiport mindent. Látjuk továbbá azt is, hogy minden birodalomhoz egy király tartozott, tehát ezek a birodalmak egy személy által irányított birodalmak – királyságok, vagy császárságok voltak.

A Jelenések könyvében azt látjuk, hogy János apostol is látott több fenevadat, azaz birodalmat.

*„És láttam egy **fenevadat feljönni a tengerből**, amelynek **hét feje és tíz szarva volt**, és az **ő szarvain tíz korona**, és az **ő fejein a káromlásnak neve**. És e **fenevad**, amelyet láttam, ... és a **sárkány adta az ő erejét annak**, és az **ő királyi székét**, és **nagy hatalmat**. És láttam, hogy **egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesítettett; de az ő halálos sebe meggyógyítottatik**; és csodálván, az **egész föld követi a fenevadat**. És imádják a sárkányt, aki a hatalmat adta a fenevadnak; és **imádják a fenevadat**, ...Az is adaték néki, hogy a **szentek ellen hadakozzék**, és **őket legyőzze**; és **adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen**. Annakokáért **imádják őt a földnek minden lakosai**, akiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, ... **Azután láttam más fenevadat feljönni a földből**, akinek két szarva volt, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szólt, mint a sárkány; És az **előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte**; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az **első fenevadat**, amelynek **halálos sebe meggyó-***

gyult; És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. És elhitei a földnek lakosait a jelekkel, amelyek adatnak néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; ... azt is teszi mindenivel, ... hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek; És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma. Itt van a bölcsesség. Akinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat.” (Jel 13.1-18)

„És mikor elvégzik az ő bizonyágtételüket, a mélységből feljövő fenevad hadakozik ellenük, és legyőzi őket, és megöli őket. És az ő holttesteik fekszenek **ama nagy városnak utcáin**, amely lélek szerint Sodomának és Egyiptomnak hívják, **ahol a mi Urunk is megfeszítettett.”** (Jel 11:7-8)

„És lélekben elvitt engem egy pusztába és **láttam egy asszonyt ülni egy veres fenevaden**, amely teljes volt a káromlásnak neveivel, amelynek **hét feje és tíz szarva volt. Öltözött pedig az asszony bíborba és skarlátba**, és megékesítettett arannyal és drágakővel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár volt, tele utálatosságokkal és az ő parázñaságának tisztátalanságával, És **az ő homlokára egy név volt írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja.** És láttam, hogy az asszony részeg a szentek véréből és a Jézus bizonyágtevőinek véréből; és nagy csodálkozással csodálkoztam, mikor láttam őt. És monda nékem az angyal: **Miért csodálkozol? Én megmondom neked ez asszonynak titkát és a fenevadét, amely őt hordozza, amelynek hét feje és tíz szarva van. ... A tíz szarv pedig, amelyet láttál, tíz király, olyanok, akik még birodalmat nem kaptak; de hatalmat kapnak, mint királyok egy óráig a fenevaddal.”** (Jel 17:3-12)

Mit állapíthatunk meg ezekből? Azt, hogy János

- nem egy, hanem **több**, egymást követő „fenevadat”, azaz birodalmat is látott,
- az egymást követő „fenevadak”, birodalmak egyrészt különböznek egymástól: az egyik a *tengerből*, a másik a *földből*, a harmadik a *mélységből jön fel* és ezeken kívül látott János egy *veres* „fenevadat” is,
- ezek a birodalmak eltérnek a Dániel által látott birodalmaktól, ahol minden birodalomnak egy királya (szarv) volt; ugyanakkor közősek abban, hogy a János által látott birodalmakban mindenhol több király (szarv) van. Pld. tíz király (szarv) van és vannak, akik közülük csak rövid időre kapnak hatalmat.

Ezekből azt látjuk, hogy a negyedik, azaz a Római Birodalmat olyan birodalmak (országok, államszövetségek) fogják követni, amelyeknek már nem egy királya van, hanem több. Az államformájukat tekintve mondhatjuk azt, hogy ezek az országok, birodalmak az elhitegetett nép imádatát, bizalmát élvező – választáson alapuló – köztársaságok, amelyek nagy hatalommal uralkodnak az elhitegetett nép felett.

A fenevad bélyege

A bélyeg (billog) az állat, és rabszolga estében valójában tulajdonjogot fejezett ki, egy azonosító jel, hogy valaki vagy valami kinek a tulajdona. Szokás volt a tulajdonos azonosító névjegyét, monogramját állatra vagy rabszolgára rásütni, kifejezve ezzel, hogy

valaki vagy valami, aki viseli a (billogot) *bélyeget*, kinek a tulajdona. Azok a személyek, akik János látása szerint a „fenevad” *bélyegét* felveszik, azt fejezik ki ezzel, hogy kihez tartoznak, kinek a tulajdonai. Két tulajdonos, azaz Úr van az univerzumban: Jézus Krisztus és a Sátán. Az igaz hívők, akik Jézusnak engedelmeskednek az Ő tulajdonai, akik pedig nem engednek neki, azok a világ fiai, és ők a világ fejedelmének, a Sátánnak a gyermekei, tulajdonai.

A „fenevad bélyegének” a *homlokra* és *kézre* való felvétele olyan módon fejezi ki a tulajdonoshoz való tartozást, hogy a „*homlok*” (ahol az agyunk van) a *gondolkozást* és a „*kéz*”, amivel dolgozni szoktunk, a *cselekvést* jelképezi. Aki gondolkozásával és cselekedetével a világ szellemével azonosul, az az ember valójában a világ fejedelmének, a Sátánnak a tulajdona.

Azok veszik fel tehát a „fenevad bélyegét” az újszövetségi kor minden generációjában, akik a saját koruk elnyomó politikai rendszerével *azonosulnak* „*gondolkozásukban*” és azzal összhangban „*cselekednek*”.

A fenevad száma

„*Akinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat (666).*” (Jel. 13:18)

A fentieket figyelembe véve úgy tekinthetünk egy köztársasági államformában működő politikai – hatalmi – rendszerre, mint egy olyan birodalomra, ahol nem egy, hanem több „király” (szarv) van. A médián keresztül ezek a birodalmak sokakat elhitetve megszerzik az emberek bizalmát és ezért „imádják őt” mindazok, „*akiknek a neve nincs beírva az Élet könyvébe*”. Az elhitetett nép azt hiszi, hogy a nép akarata jut kifejezésre a politikai választás demokratikus rendszerén keresztül, de valójában egy párt (szarv) vagy pártkoalíció (több sarv együtt), ha megszerzi a szavazatok 2/3-os többségét, azaz 66,6%-át, akkor látszólag a népakarat érvényesül, de valójában egy szűk csoport (több király) hatalmáról van szó az egész nép felett. Ezt a hatalmat az irányított médián keresztül igyekeznek meg is tartani és megnyerni a következő választást is. A **66,6 %-os szavazati arány**, ami egy titokzatos szám a Jelenések könyvében, a **fenevadra jellemző azonosító szám: 666**.

A bűn embere, a veszedelem fia

A „bűn embere, a veszedelem fia” egy valóságos személy lesz közvetlenül az újszövetségi kor vége előtt:

„*Ne csaljjon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az (Jézus) el addig, mígnem bekövetkezik előbb a ‘szakadás’, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ‘ül be’ mint Isten az ‘Isten templomába’, Isten gyanánt mutogatván magát.*” (2 Thessz. 2:3-4)

A 'nagy nyomorúságot', a 'pogányok teljességének bemenetelét' és az 'egész Izrael megtérését' követő dicsőséges királyság végén ez a személy lázítja fel a föld lakosait és elhítt óriási tömegeket Krisztus igazi követői közül és be fog következni az un. nagy „szakadás”. Erre a személyre szintén az „antikrisztusi szellem” lesz a jellemző, de ő csak az újszövetségi kor végén fog megjelenni. A bűn embere „kevés ideig tartó” hatalmának a dicsőséggel visszatérő Jézus fog véget vetni.

A „*beül*” eredeti görög szava a „karhidzó” nemcsak fizikai értelemben vett beülést, hanem *jelenléte*t, esetleg szövetséget is jelent. Hasonlóan a parázna egyház (Nagy Parázna), amely a „fenevadon” „*lovagol*” valójában nem szó szerinti „lovaglást” jelent, hanem felülni (rátelepedni) valakinek a hátára, hogy hordozza őt, azaz kihasználva valakinek a hatalmát, szövetséget kötve, együtt uralkodik vele.

A nagy „szakadás” (hitehagyás)

A 2 Thessz. 2.3-ban Pál apostol nyomatékosan figyelmeztet arra, hogy „a hívők ne hagyják semmiképpen sem elhíttetni magukat”, mert a nagy „szakadás” csak az újszövetségi kor vége és *a bűn emberének megjelenése előtt fog bekövetkezni*.

A mai keresztyénség állapotát tekintve sokan úgy gondolják, hogy az utóbbi néhány évtizedben már az egész világon látható a hittől való „elszakadás”. Ez igaz bizonyos értelemben, csak nem szabad elfelejteni, hogy ez a hittől való elhajlás, ami mára széleskörű hitehagyássá változott, már az első apostolok halála után, a második században elkezdődött. A tömegeket magában foglaló névleges keresztyénség valójában már közel kétezer év óta a hitehagyás, „szakadás” állapotában van. Konstantin császár már a III. században államvallássá tette a keresztyénséget (minden megtéretlen embert befogadtak) és az 'egyházi zsinatokon' elnöklő pápák is évszázadokon keresztül többnyire hitetlen – világi – emberek voltak. A csecsemőkeresztyénség általános bevezetésével (a tradicionális protestáns egyházaknál is) hitetlen, névleges keresztyének tömegét hozták létre. A közel két ezer év alatt a sok újjászületetlen – világi – ember befogadásával a gyülekezetek teljesen elvilágiasodtak, „hitehagyottá” váltak, akik évszázadokon át üldözték a kisebbséget képviselő – igazi, bizonyágtevő keresztyéneket, akiket „eretnekeknek” tekintettek és kizárták a soraikból, sőt sokszor ki is végezték őket. Ebből az állapotból nem értelmezhető tehát a 2 Thessz. 2-ben említett nagy „szakadás”! Egy igazi nagy „szakadás” – hitehagyás – csak akkor értelmezhető, ha van a világ egészére kiterjedő – Jézus által *mennyen és földön uralkodó* – dicsőséges keresztyénség, ahol **„erősen fog állani az Úr házának hegye”** (Ézsaiás 2.2). Ezt követően valóban nagy hittől való elszakadást fog jelenteni a „*bűn embere, a veszedelem fia*” által fellázított sokaság, amikor **rövid időn belül valóban igazi keresztyének óriási tömege fog elszakadni a hittől az egész világon**.

Isten Temploma

Az Ószövetségi időkben Isten Temploma a Jeruzsálemi Templom volt, ami 70-ben a római seregek által lerombolásra került és ezzel – szellemi értelemben – „lerombolásra került” a *kőből épült templomok, imaházak rendszere is*, mint Isten Temploma, mert

Jézus ezen a téren is újat, jobbat alkotott. Jézus már a samáriai asszonnyal való beszélgetése során is egy **új templomról** beszélt, ami nem helyhez kötött és nem Jeruzsálemben van:

„A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és **ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.** Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy **eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát... eljön az óra, és az most vagyon,** amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul.” (János 4:20-23)

Később Jézus megmagyarázta, hogy valójában mit is ért az új templom alatt:

„Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és **te három nap alatt megépítéd azt? Ő pedig az ő testének templomáról szolt.** Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékeznek az ő tanítványai, hogy ezt mondta;” (János 2:20-22)

Pál apostol a mennyei kijelentései hatására megértette a gyülekezet, azaz Krisztus testének lényegét és így beszélt róla a **tudatlan hívőknek**:

„**Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok,** és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, **ezek vagytok ti.**” (1 Kor 3:16-17)

„...Mert **ti az élő Istennek temploma vagytok,** amint az Isten mondotta: **Lakozom bennük és közöttük járok;** és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek”. (2 Kor 6:16)

Az újszövetségi korban valójában tehát Krisztus teste, a bármely helyen egybegyűlő gyülekezet Isten Temploma, amit Jézus a kereszthalálával és feltámadásával három nap alatt épített fel, mielőtt elment a mennybe. Az Újszövetség korában újból felépíteni a Jeruzsálemi Templomot és beültetni abban királyként Jézust, elég testes gondolkozásra vall, és egy ószövetségi állapot restaurálását jelentené.

A nagy parázna

„Jövel, és megmutatom néked a **nagy paráznának** kárhoztatását, aki a sok vízen ül; akivel **paráználkodtak a föld királyai,** és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai... **láttam egy asszonyt ülni egy veres fenevadon,** ... Öltözött pedig az asszony **bíborba és skarlátba, és megékesített volt arannyal és drágakővel és gyöngyökkel,** ... az asszony **részeg volt a szentek véréből és a Jézus bizonyágtevőinek véréből;** és nagy csodálkozással csodálkoztam, mikor láttam őt. ... Itt az elme, amelyben van bölcsesség. A **hét fő a hét hegy, amelyen az asszony ül;**” (Jel 17:1-7, 9)

A nagy paráznáról itt sok mindent megtudunk:

- a föld királyaival paráználkodik a „fenevad hátán ülve”,
- kihívó, gazdag öltözet és nagy gazdagság jellemzi,
- részeg a szentek (mártírok) véréből,
- a hét hegy (Róma) az **asszony**, a Nagy Parázna székhelye.

Ez az igeszakasz nagyon pontosan leírja a katolikus egyházat, amelynek hivatkozása és gazdagsága (Vatikán) a világ leggazdagabb országaival vetekszik. Szélesebb értelemben ezek a jellemzők érvényesek azokra a protestáns egyházakra és szabad egyházakra is, amelyek az „ökumené” keretében szövetségre lépnek egymással és a világgal, akikre együttesen is jellemző a világgal való paráználkodás.

A Menyasszony

„Én János láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől száll alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.” (Jel 21:2)

A menyasszonynak része minden újjászületett, engedelmisségben járó győztes hívő, minden generációban **az Újszövetség teljes időszaka alatt**. A menyasszony a maga teljességében a kor végén, a feltámadás, ill. elragadtatás után jelenik meg a Vőlegény előtt, akinek visszatérésére minden hívő régóta vár és vágyakozik. Jézus menyasszonya szent, „szeplő és sömörgözés nélküli”! A menyasszony nem parázna, aki valamikor a jövőben majd szentté válik, megtisztulva a paráznaságából, hanem minden generációban csak azok a hívők tartoznak a menyasszonyhoz, akik szentül élnek és Krisztusban halnak meg. Világosan kell látni, és rá kell döbbsen, hogy a névleges keresztyénség óriási tömegéből csak a hívők, a gyülekezeti tagok kisebbsége, akik a „keskeny úton” járnak, tartoznak a menyasszonyhoz. Akik a világgal paráználkodnak – félig-meddig világi életet élnek – és a „széles úton” járnak, ők nem a menyasszonyhoz, hanem a Nagy Paráznához tartoznak, ami a hamis egyház.

Az első feltámadás és Isten – „ezer éves” – királysága

Több ismert tanítást van ebben a témában, de sajnos az a zavaró ezekben, hogy ellentmondanak egymásnak és ez azt is jelzi, hogy valamelyik nem igaz, de melyik, vagy esetleg egyik sem?

Minden ezer éves királyságra vonatkozó tanítás a Jel. 20:2-7 igeszakaszra épül, ahol két feltámadás közé eső időszakot jelölnek meg az ezer éves királyság időszakának: a Krisztusban meghalt és feltámadt szentek és a hitetlenek feltámadása közötti időszak, a kor végén.

*„És láttam egy angyalt leszállani a mennyből, akinél a mélységnek kulcsa, és egy nagy lánc a kezében. És megfogja a sárkányt, azt a régi kígyót, aki az ördög és Sátán, és megkötözi azt **ezer esztendőre**, És veti őt a mélységbe, és bezárja azt és bepecsételi ő felette, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az **ezer esztendő**; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre. És láttam királyi székeket, és leülnek azokra, és adaték nekik ítélettétel; és láttam azoknak lelkeit, akiknek fejüket vették a Jézus bizonygatótételéért és az Isten beszédéért, és akik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették annak bélyegét homlokukra és kezeikre; és éltek és uralkodtak a Krisztussal **ezer esztendeig**. A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az **ezer esztendő**. Ez az első feltámadás. Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem **lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig**.” (Jel 20:1-6)*

Először nézzük meg, hogy más igék mit mondanak az „ezer esztendőről”?

A 2 Péter 3:6-13-ban a következőt olvashatjuk:

*„A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának (első feltámadás-második halál) napjára. Ez az egy azonban **ne legyen elrejtve előttem**, szeretteim, hogy **egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap.**”*

Ebből az igéből, ami szintén az utolsó napokra utal, arról van szó, hogy tudni kell, hogy az un. „ezer esztendő” lehet jóval kevesebb, de több is!

Az evangéliumokban Jézus azt hagyta meg a tanítványainak, hogy Isten országát (királyságát) hirdessék.

Jézus maga mondja a következőket:

*„Ha pedig én Istennek Szelleme által űzöm ki az ördögöket, akkor **kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.**” (Máté 12:28)*

Értelemszerűen ez azt is jelenti, ha az Újszövetség időszakában (a Kezdet és a Vég között) az újjászületett hívők a Szent Szellem erejével szolgálhatnak, és ha kimennek a démonok, akkor ott VAN hatalommal Isten országa, Isten királysága.

*„Bizony mondom néktek, hogy **vannak némelyek az itt állók között, akik nem kóstolnak addig halált, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal.**” (Márk 9:1) (Péter, Jakab és János az elváltóság hegyén)*

*„Megkérdezte pedig a farizeusoktól, **MIKOR jön el az Isten országa**, felel nekik és monda: **Az Isten országa nem szemmel láthatólag jön el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.**” (Luk 17:20-21)*

Jézus szavaiból egyértelműen az látszik, hogy már az első eljövetelekor hatalommal elérkezett Isten királysága. Ezt láttuk hatalommal megnyilvánulni Pünkösdkor is, miután Jézus beült királyi székébe (a mennyben!), és elküldte maga helyett a Szent Szellemet.

Figyelemre méltó az is, hogy Péter apostol az 1 Pét 2:9-ben ezzel összhangban már a következőt mondja a kortársainak jelen időben:

*„**Ti** pedig választott nemzetség, **királyi papság**, szent nemzet, megtartásra való nép **vagytok**, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket;”*

A Szent Szellem által tehát már az első generációtól fogva KIRÁLYI PAPOK azok, akik Jézusnak, mint KIRÁLYNAK (fejnek) engedelmeskednek.

Ez alapján Pünkösdkor elkezdődött Jézus királyságában a Jézussal való együtt uralkodás is, ahol Jézus a király, az újjászületett hívők pedig Jézus munkatársai a hatalommal való uralkodásban.

Ezekből eléggé egyértelműen úgy látszik, Jézus királysága hatalommal elkezdődött az első eljövetelekor és a második eljövetelekor fog véget érni, amikor visszaadja a hatalmat az Atyának. Erről beszél Jézus eléggé nyilvánvaló módon:

„*És hozzájuk menvén Jézus, szól nékik (apostoloknak), mondván: **Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!***” (Máté 28:18-20)

Mi a helyzet akkor a hívők (első) és a hitetlenek (második) feltámadásának kérdésével, ami Isten (Jézus) királyságának Kezdetét és Végét jelzi?

A fenti Jelenések 20.1-6 igeszakaszban szó van

- első feltámadásról és
- második halálról is, amikből logikusan következik, hogy lenni kell
- első halálnak és második feltámadásnak is.

Nézzük most meg ezt a kérdést az ige tükrében. Az látszik és mindenki által tudott, hogy eltérés van a Krisztusban meghalt és a hitetlenül meghalt emberek feltámadása és ítélete között. Ez a hívők reménységének a lényege!

A korábban is hivatkozott Jelenések igeszakaszban a következőt olvashatjuk:

„*A többi* **halottak** pedig **meg nem elevenedének**, mígnem betelik az **ezer esztendő**. Ez az **első feltámadás**” (Jel 20:5) * – hitetlenül meghalt emberek esetében.*

Itt egy érdekes kifejezést olvashatunk a hitetlenül meghalt emberek feltámadásáról. Tudjuk az igéből, hogy a hitetlen emberek úgy halnak meg (fizikailag), hogy a szellemük halott állapotban van. Az ige itt a *megelevenedést* és az *első feltámadást* azonos fogalomként kezeli. **Ez az első feltámadás** – mondja a *megelevenedésre*! Az újszövetségi kor végén a hitetlenül meghalt emberek szelleme *meg fog elevenedni* és ugyanakkor a fizikai testük is *feltámad*. A megelevenedett szellemükkel szellemi módon érzékelni fogják az elmúlt életük bűneit és így, amikor megjelennek az ítéltre Jézus, mint Bíró előtt, akkor belátják bűnösségüket és bizonyosságot szereznek, hogy az Igaz Bíró által elmondott vád igaz és ők méltók a halálra. Az ítélet a hitetlenek számára a *második halál* lesz.

„*A gyáváknak pedig és **hitetleneknek**, és utálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak **része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál.**” (Jel. 21:8)*

Amint említettük az un. „ezer éves királyságra” vonatkozó magyarázatok szerint a királyság kezdete a hívők feltámadása és a vége a hitetlenek feltámadása. Most nézzük meg, mi a helyzet a hívők feltámadásával. A mindenki által jól ismert igeszakasz a következőket mondja:

„Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, ... az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak a Jézus által ő vele együtt. ... Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak a Krisztusban;” (1 Thessz. 4:13-16).

Itt az ige érdekes módon az *elaludtak* kifejezést használja a hívők *fizikai halálára*, mert az újjászületéskor megelevenedett szellemünk nem fog meghalni a test halálával, hanem örökké él.

További ide tartozó igék:

„Minket, akik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, és együtt feltámasztott és együtt ültetett mennyekben, Krisztus Jézusban” (Ef 2:5-6)

Itt egyértelműen azt látjuk, hogy amikor a szellemünk megelevenedett, azzal együtt a Krisztussal fel is támadtunk, mert Ő „a feltámadás és az élet” és vele együtt a feltámadás szellemét is befogadjuk.

„Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred.. Monda neki Márta: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon. Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal.” (János 11:23-26).

Itt azt látjuk, hogy Márta a Törvény szerint (mint fent a hitetlenek esetében) a test feltámadására gondol, ami az utolsó napon fog megtörténni. Jézus azonban, aki a feltámadás és az (örök) élet, itt szellemi módon egy teljesen más feltámadásról beszél: az óemberüket *halálba* adott és újjászületett hívők megelevenedett szelleméről, és egy új teremtséről a Krisztusban.

A hívők újjászületést követő víz alá merítése jól jelképezi ezt a szellemi feltámadást:

„Nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk... Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele. Tudván, hogy Krisztus, aki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, ... Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. ... ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.” (Róma 6.3-13)

Az óemberüket halálba adott, a bűnnek meghalt hívők, ha később testileg meg is halnak a Krisztusban, az olyan, mint az *elalvás* állapota, mert a *megelevenedett* („feltámadt”) szellemük életben marad – soha meg nem hal –, ezért rajta már nincs hatalma a második halálnak, a test fizikai halálának.

Erről beszélnek a következő igék is:

„Aki **győz**, annak nem árt a **második halál**.” (Jel. 2:11)

„Boldog és **szent**, akinek része van az **első feltámadásban**: ezeken nincs hatalma a **második halálnak**; hanem lesznek az Istennek és a **Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig**.” (Jel. 20:6)

Ebből egyértelműen az látszik, hogy azok a minden korban élő – az óemberüket *halálba* adott, újjászületett szellemükben *megelevenedett, feltámadt* – hívők lesznek Krisztusnak papjai (királyi papság), és ők uralkodnak Krisztussal, mint Királlyal a Szent Szellem ereje által „ezer esztendeig”, vagyis egy ennél is hosszabb ideig; a Krisztusban való újjászületésüktől kezdve a vég napjaiig.

„**Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig**. Ámen!”

Jézus ezt közvetlenül a mennybe menetele előtt mondja a tanítványainak, amikor elkezdte királyi uralmát, mert legyőzte a halált és győzött minden fejedelemség felett.

Feltehetnénk a kérdést, hogy hol van az a dicsőséges egyház, egy dicsőséges Isten királysága, ami uralkodott az elmúlt kétezer éven át?

Látjuk, hogy Krisztus, mint király uralkodik közel kétezer év óta mindazokkal az újjászületett hívőkkel – királyi papokkal – együtt, akik neki engednek. Igaz, hogy Jézus azt mondta, hogy ez a királyság nem látható módon jön el, de már az első században is olyan bizonyágtevő erővel megjelent az akkori bizonyágtevő és Krisztus hatalmával szolgáló hívőkön keresztül, hogy felforgatták a világot és a császárok féltek a növekvő keresztyénség erejétől. Ezért Konstantin császár a III. században inkább államvallássá tette a keresztyénséget és ezzel – a világgal való egyesülés miatt – elvesztette erejét is. Isten azonban mindig megőriz egy maradékot, a bizonyágtevő keresztyének kis csapatát végig a történelem során, akik a politikai uralmat gyakorló királyok és a névleges világi egyház előtt többnyire láthatatlanok. Azok pedig, akik a névleges egyházat belülről akarták megreformálni, azokat eretnekeknek nyilvánították és kiátkozták. Ők a világ előtt – elrejtett módon – minden generációban Krisztus igaz bizonyágtevői voltak és uralkodtak Jézussal együtt mindenhol, ahol éltek.

Látnunk kell azonban azt is, hogy a zsidó nép Jézus meggyilkolása miatt Isten ítélete alá került, ezért „szétszórattatott minden pogányok közé” és ezt követően Isten a „pogányok felé fordult”. Lassan azonban „betelik a pogányok ideje” és egy – az egész világra eljövő

– nyomorúságos időszak alatt még sok pogány és az „egész (egybegyűjtött) Izrael megter”. A zsidó és pogány hívők egymással és Krisztussal való egységben – egy hosszú időszakon keresztül – sokkal nagyobb hatalommal fognak uralkodni mindaddig, míg a kor vége előtt, a dicsőséggel visszatérő Jézus leveri a *veszedelem fiának* lázadását. Az ítéletet követően a nagyobb részt elpusztult föld helyett Jézus új eget és új földet teremt és visszaadja a hatalmat az Atyának.

Ahogy az „örökkévalóság Atyja”, a „Vagyok” láthatja a dolgokat

Isten minden generációnak kijelenti magát. Minden generációban csak két út van: a világ útja, ami a „széles út” és a világból kihívottak (tehát valóban szentek) útja, ami a „keskeny út”. Azon kevés hívők járnak a „keskeny úton”, akik egyik korban és generációban sem veszik magukra a „fenevad bélyegét”. Valójában ők alkotják a Menyasszonyt, az igazi Egyházat!

Akik így gondolkoznak minden korban, azokat nem éri meglepetés az *utolsó ítélet* napján. Akik pedig másként gondolkoznak (a jövőben várják sok dolog bekövetkezését és felkészületlenül alszanak, mint a *bolond szüzek*), azokat meglepetés éri majd az Utolsó ítéletkor.

Isten az örökkévalóság Atyja, aki nincs időkorlát alá rekesztve és a mindenkori jelenben látja az egész örökkévalóságot. Ezért mutatkozott be úgy Mózesnek, hogy Ő a Vagyok, az örök jelen és ezért tudták azok a próféták, akik beléptek Isten jelenlétébe – az örökkévalóságba – kijelenteni a múltat. Mózes a teremtés történetét és János apostol pedig a több ezer éves újszövetségi kor történetét, ahogyan azt látjuk a Jelenések könyvében. A Jelenések könyve nem a jövőről szól, hanem Jézus első eljövételétől a több ezer éves teljes újszövetségi korszak szellemi és fizikai történéseinek párhuzamos, szimbolikus bemutatásáról. Ezért a Jelenések könyvének üzenete az újszövetségi kor minden generációjához és gyülekezetéhez szól, amit a „hét gyülekezet” (teljesség) bemutatása is jelez, ahol Jézus, megítélve a gyülekezeteket, rámutat a hibákra és tanácsokat ad a hívőknek a győztes élet eléréséhez. Megjelenik a Jelenések könyvében a fenevad, a nagy parázna és a menyasszony is, amiket minden generációnak a saját korában kell értelmeznie Isten kijelentése alapján. A természetes szinten azonban megjelenik egy időbeli előrehaladás is (az örökkévalóság leképezése a folyamatos jelenben), ami Isten aktuális üzeneteit jelenti annak a generációnak, akik éppen abban a korban élnek.

Így halad előre az *örökkévaló* Isten üdvtervének megvalósítása, ahol a folyamatos, mindenkori *jelenben* a Biblia egyes üzenetei aktuálissá válnak. Így jelenti ki Isten magát, minden korban és minden generációban az Övéinek, akiket a Fia által átvisz az örökkévalóság szellemi birodalmába. Ez által biztosítja számukra Isten tervének a folyamatos megértését és megvalósulását az időkorlátok közé rekesztett földön, a mindenkori jelenben – együtt, párhuzamosan látva a szellemi (örökkévaló) és fizikai (időkorlát alá rekesztett) dolgokat.

Záró gondolatok:

Sokan úgy gondolják, hogy Jézus visszajövedele nagyon közel van, de a fentiek alapján úgy tűnik, hogy Pál apostol thesszalonikiához írt levélbeli figyelmeztetése – „*ne csaljon meg benneteket senki semmikképpen*” – nekünk is szól. Nem véletlen, hogy Pál nyomatékosan figyelmeztette erre a hívőket. Sok részletbe menő utolsó idős tanításnál sajnos nincs egy átfogó szellemi látás, amin az egész felépülne. Ha az ige egészét és szellemi üzenetét nézzük, akkor nem szabad semmikképpen megfedkezünk a következőkről:

- Jézus az Alfa és az Omega, a Kezdet és a Vég. Szolgálatával és küldetésének teljesítésével elkezdődött az újszövetségi kor (Kezdet), majd felült az Atya jobbára, ahol az Atya a hatalmat teljességgel a Fiúnak adta, hogy mint király uralkodjon mennyen és földön.
- Jézus *maga helyett* küldte el(!) a Szent Szellemet, aki végzi tovább a munkát az egész földön. A mindenkire kitöltött Szent Szellem sokkal hatékonyabban végzi a munkáját, mintha Jézus testben itt maradt volna a földön: „*jobb lesz nektek, ha én elmegyek*” – mondta Jézus!
- Jézus a munka folytatását – a Szent Szellem vezetésével és hatalmával – az övéire, az igazak gyülekezetére bízta. Jézus a *mennybemenetele óta királyként uralkodik* az Atya jobbán, és az általa elküldött Szent Szellem által folyamatosan *együtt munkálkodik az övéivel*: „*veletek leszek minden napon a világ végezetéig*”.
- Jézus, mint *igaz bíró* fog visszajönni a korszak végén (Vég), hogy mindeneket megítéljen. Jézusnak nem kell ismét visszajönnie emberként a földre ahhoz, hogy „lemondva a menny feletti uralmáról” egy kőtemplomba beülve királyként uralkodjon, amikor a Szent Szellem ezt sokkal jobban, hatékonyabban teszi ma az egész földön. Jézusnak földi királyként való uralkodása az ószövetségi zsidóság vágya volt, mert ők mindent csak a látható szinten tudtak elképzelni, szellemi megítélés helyett. Jézus megmondta, hogy az Ő Királysága „nem látható módon fog eljönni”. Jézus visszatérésével kapcsolatban ez az emberi, testies elgondolás Jézus egész küldetésének a meghazudtolása lenne, Jézus ugyanis már befejezte küldetését a földön: *elvégeztetett* – mondta a kereszten.
- Nem szabad elfelejteni, hogy *Jézus a mennybemenetele óta mennyen és földön uralkodó király*, akinek hatalma – Isten királysága – csak olyan hatalommal tud megvalósulni a földön, amilyen hatásosak a hívők imái, és amilyen mértékben engedelmeskednek neki.

Mint Noé és Lót napjaiban

„És miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is. Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek mindama napig, amelyen Noé a bárkába bemegy és **eljön az özönvíz, és mindeneket elveszte. Hasonlóképpen **mint a Lót napjaiban** is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; De amely napon kiment Lót Sodomából, **tűz és kénkő esett az égből, és mindenkit elvesztett: Ezenképpen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik.**” Lukács 17:24-30**

A közelmúltban egy hosszú fehér női ruhába öltözött szakállas férfi énekes győzelmének tapsolhatott Európa. Az azt követő napokban voltak, akik őszinte felháborodásukat fejezték ki a „szakállas nő” groteszk jelenségének dicsőítése miatt, mind a világi, mind a keresztyén körökben.

A hagyományos – Isten szerinti – értékrendet vallók tiltakozásából kiérződött a jó erkölcs és Isten alapvető törvényeinek sárba tiprása miatti háborgás.

Most nem a tiltakozók számát szeretném szaporítani, hanem szeretnék, mint jelenségről – mondhatnánk jelről – néhány gondolatot megosztani.

A fenti igében Jézus arról beszél a tanítványainak, hogy a második eljövetelekor az emberek állapota a földön hasonló lesz Noé és Lót napjaihoz.

Arról is egyértelműen szól ez az igeszakasz, hogy mind Noé, mind Lót idejében olyan mértékben megromlott az emberek gondolkozásmódja és viselkedése, hogy Isten nem tehetett mást, mint özönvízzel, majd tűzzel és kénkövel ítéletet gyakorolni, elpusztítva a bűnös embereket. Ezekkel a csapásokkal Isten az emberek teljesen megromlott, gonosz állapotát ítélte meg, mert már nem látott más megoldást a megmentésükre. Isten gyűlöli a bűnt és Noé idejében már azt is megbánta, hogy embert teremtett, mert az emberek minden gondolata szüntelenül csak gonosz volt. (1 Mózés 6.5-6). Ahogyan Noé idejében egy család úgy Lót idejében is egyetlen család volt megmentésre méltó. Noéről azt írja az ige, hogy igaz ember volt, Lótról pedig, hogy a lelke háborgott azok miatt, amiket Sodomában látott.

Noé és Lót idejének nemzetségét az élvezetekben elmerülő jólét és a kevélység jellemezte, de Sodoma esetében arról is olvashatunk, hogy jólétükben nem segítették a szegényeket és a fajtalanság olyan mértéket öltött, hogy a város férfiai – a fiataloktól az idősekig – egymásra gerjedtek. Ez ott már elfogadott norma – „törvény” – volt. (1 Mózés 19.9)

„Ímé, ez volt a vétke Sodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg. És felfuvalkodnak s cselekednek utálatosságot előttem, és elvesztem őket,” (Ezékiel 16:49-50)

Amikor a gonoszság teljességre jut és az elfogadott normává válik, sőt „törvénybe is foglalják”, az Isten törvényének teljes sárba tiprását jelenti: teljes a törvénytíprás Isten szemében, ami elpusztító ítéletére méltó:

„A „kívánság megfogannán, bűnt szül; a **bűn pedig teljességre jutván halált nemz.**” (Jakab 1:15)

„**Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik,**” (Ézsaiás 5:20.)

Akik igaz hittel és az Úr útján, az IGAZSÁGBAN járva tekintenek ezekre, azok számára nem kétséges, hogy miről van szó.

Ezek olyan jelenségek, amikre Jézus felhívja az Övéi figyelmét, hogy ezek meg fognak történni. Az ilyenek nem egyedi esetek, hanem a többség által elfogadott és a hatalmasságok által törvényerőre emelt norma lesz, mielőtt Jézus visszajön. Jézus kegyelmet ad a bűneit megbánó és elhagyó bűnösöknek, de Ő gyűlöli a bűnt, és aki nem tér meg belőle, azokra Igaz Bíróként, jogos, halálos ítélettel súlyt le.

Jézus figyelmeztet arra is, hogy a visszajövele előtti időben a legnagyobb veszély a hitetés lesz és jönnek hamis („anti”) krisztusok, próféták és elhitetik, ha lehet a választottakat is.

Erre figyelmezteti Pál is a thesszalonikai gyülekezetet a következő igeszakaszban:

„**Ne csaljon meg titeket senki** semmiképpen. Mert **nem jön az (Jézus) el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak,** ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. Nem emlékeztek-e, hogy megmondtam néktek ezeket, amikor még ti nálatok voltam? És most tudjátok, mi tartja vissza, amiért csak a maga idejében fog az megjelenni. **Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne, csak hogy annak, aki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével; Akinek eljövele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivel hogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak;**” (Thessz. 2.3-11.)

Ebben az igeszakaszban is figyelmeztetést látunk, ami a becsapás – a hitetéssel, a meg tévesztés – veszélyére hívja fel a figyelmet. Több dolog bekövetkezésére figyelmeztet:

„**Bekövetkezik előbb a szakadás, mielőtt megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia**”

A jelek feltűnő módon szaporodnak mostanában. Az említett szakadás az igaz hittől való elszakadást jelenti, ami által létrejön a szétválás a „hamis egyház”, a „nagy parázna” és az igaz egyház, Krisztus Menyasszonya között.

Igaz, hogy Jézus főpapi imájában az Övéi egységéért imádkozik, de egy olyan „egység”, ami a hamisak sokaságát a jóhiszemű, elhitetett hívőkkel szervezeti egységbe igyekszik tömöríteni, az ige szerint az „elegy” és nem egység. Tudjuk, hogy az *elegy* Isten szemében sosem volt kíváncsú, hanem olyan, amit mindig is gyűlölt. Isten igéje igazságának a sárba tiprása annak kinyilvánítása, hogy *a tanok nem számítanak, csak a mindenkit elfogadó „szeretet” és „tolerancia”*. Ez azonban hamis alapokon áll. Az ige azt mondja ugyanis az igaz szeretetről, hogy *„az szeret Engem, aki az ÉN parancsolataimat megtartja”*.

Nézzük meg, mit mond Isten igéje az igazsághoz és a bűnhöz való viszonyunkról:

„Szereted az igazságot, gyűlölöd a gonoszságot, azért kent fel Isten, a te Istened öröm olajával társaid fölét.” (Zsoltár 45:8)

„És a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy *nem fogadták be az igazságnak szeretetét* az ő üdvösségükre. És *azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak;*” (2Thess 2:10-11)

Amire Jézus figyelmeztette a tanítványait és később Pál apostol a thesszalonikai hívőket, azokat napjainkban beteljesülni látjuk.

Régen a törvénszegés „titkos bűn” volt, mindenki igyekezett rejtegetni és titokban tartani. Ma már nyílt a „törvénytíprás”, mert sok területen a bűn teljességre – uralomra – jutott a világban, és ez sajnos behatolt az egyházba is. Az emberek már nem szégyellik a bűneiket, hanem inkább a nyilvánosság előtt kérkednek vele. Minden emberi norma és törvény, ami jónak mond dolgokat, holott azt Isten igéje rossznak minősíti: nyílt törvénytíprás! Az antikrisztus szelleme nem az igazság szelleme, hanem a törvénytíprás szelleme. Ahhoz azonban, hogy ez meg tudjon történni, előbb valamit *félre kell tolnia az útból*, ami ezt akadályozza. Ez a valami a Gyülekezet, ami az igazság nyílt képviselével világosság tud lenni a világban és ellent tud állni a nyílt törvénytíprásnak, a Törvénytípró megjelenésének. Egy nyilvánvalóan hamis alapokon álló, elhitetett és a bűnt maga között megtűrő hamis egyház azonban már nem a világosság képviselője és nem akadály a megjelenő Antikrisztus számára, mert a hitetés megtörtént, az egyház paráznává vált: félre van tolván, többé nem akadály! Ennek eredménye az is, hogy egyre több „titkos” szervezet jelenik meg a nyilvánosság előtt. Már nem kell rejtőzködni a bűn miatt, mert nyilvános lett a törvénytíprás. Nyilvánosan lehet bevinni az iskolába az okkultizmus legkülönbözőbb fajtáit, sőt a sátánizmust, a „szabadság” és a „tolerancia” nevében; szellemileg megfertőzve ezzel a következő generációt.

A hitetés ma így működik:

1. Visszatérve a bevezetőben említett esetre. Igyekeznek az emberekkel elhitetni, hogy jelen esetben *„egy szakállas nőről”* van szó, és a *láthatóan természetellenes megjelenése ellenére* mindenki fogadja el „női mivoltát”. Ez látható hazugság, *de akik azonosulnak ezzel, igyekeznek másokat is elhitetni, meggyőzni erről*. Minden józan, el nem hitetett ember számára azonban egyértelműen világos, hogy itt bizony férfiről van szó, amit tekintélyes szakáll és bajusza is megerősít, akinek viszont láthatóan nemi identitás zavara van és ezért női ruhába öltözve akarja elhitetni másokkal „női” mivoltát.

2. A *szeretet* mindent feltétel nélkül elfogad; a bűnöst is a bűnével együtt, hirdetik ma sokan a hívők között is. A Sátán megtévesztő fegyvere egy hamis, emberi és nem Istentől való szeretet, ami magához öleli, nem pedig gyűlöli a bűnt: „ki vagyok én, hogy megítéljem őket” hangzik a legmagasabb egyházi méltóság szájából; „Ne ítélj, hogy ne ítéless” mondják széles körben az elterjesztett tév-tanítást, amivel jóhiszemű hívők sokaságát igyekeznek elhitetni. Egy olyan – bűnt nem gyűlölő – *hamis szeretet*, ami „toleráns” (megengedő) a bűnnel szemben és nem lép fel ellene, hanem Isten parancsolatait semmibe véve, elfogadja azt, ez nyílt törvénytíprás(!), a „gonosz lelkek tanítása” és „az antikrisztus szelleme”, ami már jelen van ebben a világban. A „hamis egyház” szintén a nyílt törvénytíprás útjára lépett, szövetségre lépve a világgal, aminek fejedelme a Sátán. Isten nem *toleráns* a bűnnel szemben, hanem Igaz Bíró természetéből adódóan mindig megítéli azt. Ha a bűnös nem tér meg bűnös útjáról, akkor bizony ítélet van, és annak következménye van. A kegyelemmel nem lehet visszaélni, mert Isten kegyelme nem teszi semmissé a parancsolatait. Sok hívő tévedésben van ezzel kapcsolatban. Ez a törvénytíprás szelleme, amivel az antikrisztus szelleme igyekszik elhitetni a hívőket. Ma már sok gyülekezetben olyan igehirdetések vannak, amik nem szólnak bűnről, igazságról, ítéletről, pedig a Szent Szellem ezért jött. Helyette olyan kegyelemről és szeretetről beszélnek Isten nevében, ami nem Istentől van, hanem az antikrisztus szellemének munkája. Sok gyülekezet eljutott egy olyan állapotra, hogy már az antikrisztus szelleme és nem Isten szelleme – a Szent Szellem – az Úr a gyülekezetben. Ez Isten ítéletének következménye, ami tévelygés formájában van jelen sok gyülekezetben és ezért sok mindent elhisznek az elhíttetett hívők, ami egyáltalán nem Isten igazsága szerint való.

Vigyázatok, hogy valaki el ne hitessen benneteket!

Kegyelem van ma is! Még tart a kegyelem! A pogányok ideje azonban nemsokára lejár. Igen, Isten megkegyelmez a bűneit beismerő, megbánó és elhagyó alázatos bűnösnek, de ehhez meg kell térni. Ez az üzenet ma mindenkinek, beleértve a hívőket is, erre szólítja fel Jézus is az egyházat, mert az ítéletét az egyházon kezdi.

Az Övéi meghallják az Ő hangját. Halljuk meg minél többen és engedelmeskedjünk Neki:

„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem:

*És én örök életet adok nekik; és soha örökké el nem vesznek,
és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.” (János 10:27-28.)*